XIV. évfolyam 3. szám. 1958. január 16.

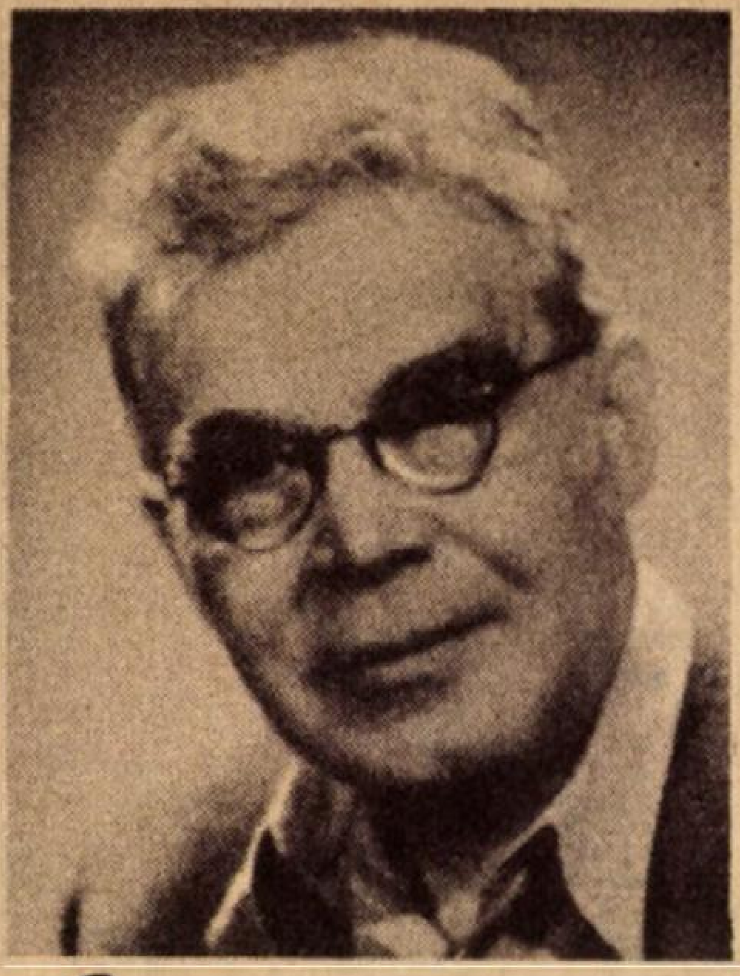
Ludas Matyi

Ára: 1 forint

— Öt óra huszonhét perc az idő, asszonyok, öt perc múlva Pest felett lesz a szputnyik!
— És mikor jön meg a friss kenyér?
— Ki tudja azt kiszámítani?!

Szür-Szabó József rajza

Profán levél Gábor Andorhoz

*Csapravertük a kávéfőzőgépet
és tort ülünk a márványasztalon
e nikotintól s koffeintől részeg
világban ittfelejtett törzsvendégek . . .
jaj, árvák vagyunk nélküled nagyon.*

*Te már fizettél. Tested öt éve porlad.
Vicceidet mormoljuk, mint misét.
Aprópénz? Aki ilyen borravalót hagy,
annak az élet-cecche is van oly nagy,
hogy köztünk örökségül ossza szét.*

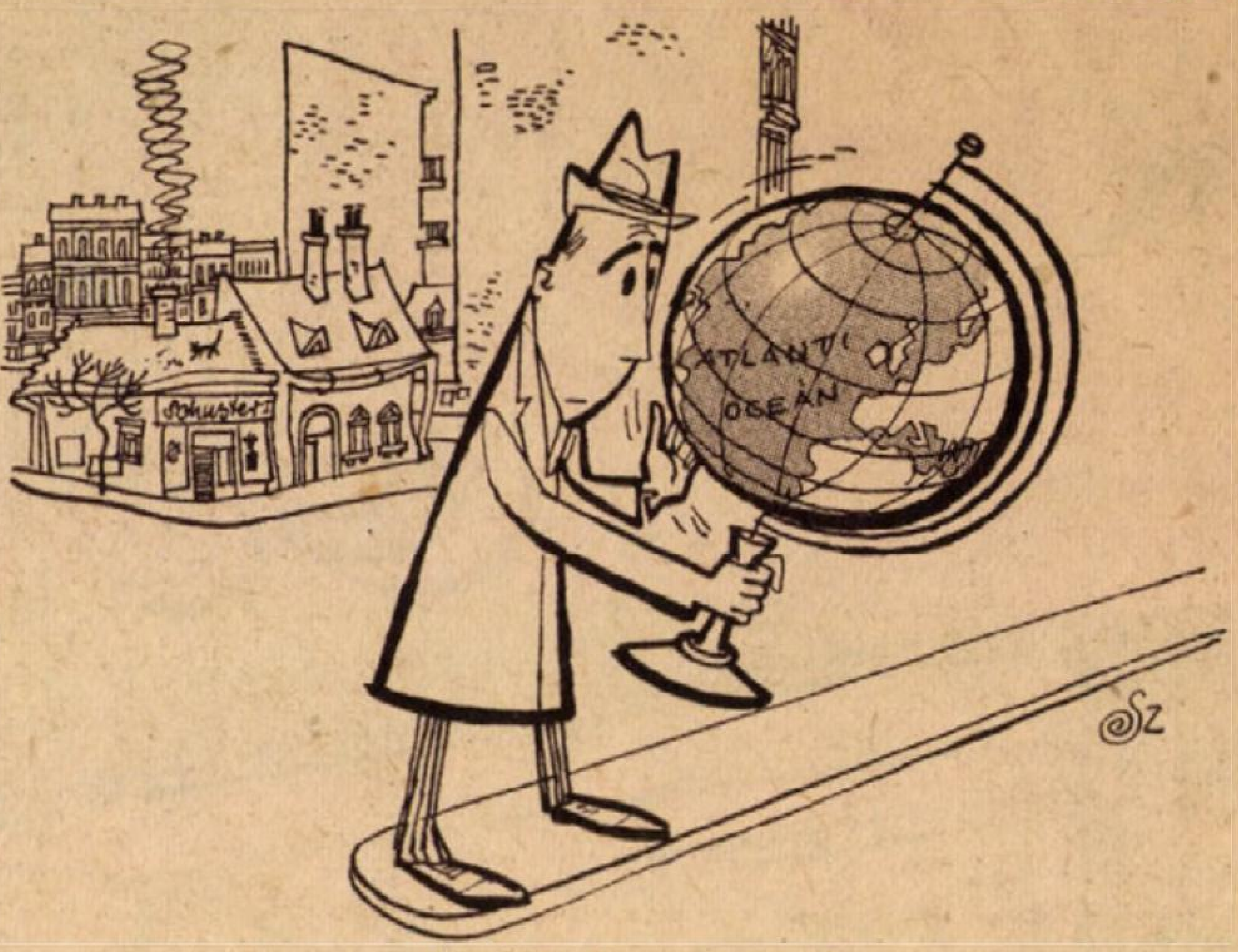
*Te már az angyaloknak írsz csak kuplét,
te már a szentekről csak pamfletet,
hogy belereszket az egész öröklét,
mert nincs isten, hogy költőnek nevezzék,
ki a kecskéről megírja, hogy mekeg.*

*Te föl se vedd, hogy nem óda a sanzón
s a csufolódásért nem jár arany . . .
Kit irodalomtörténeti rang nyom,
is két forintért kapható a standon . . .
De hagyjuk . . . Búcsúzom . . . Lapzárta van.*

Reményi Béla

Nem kapni Budapest térképét

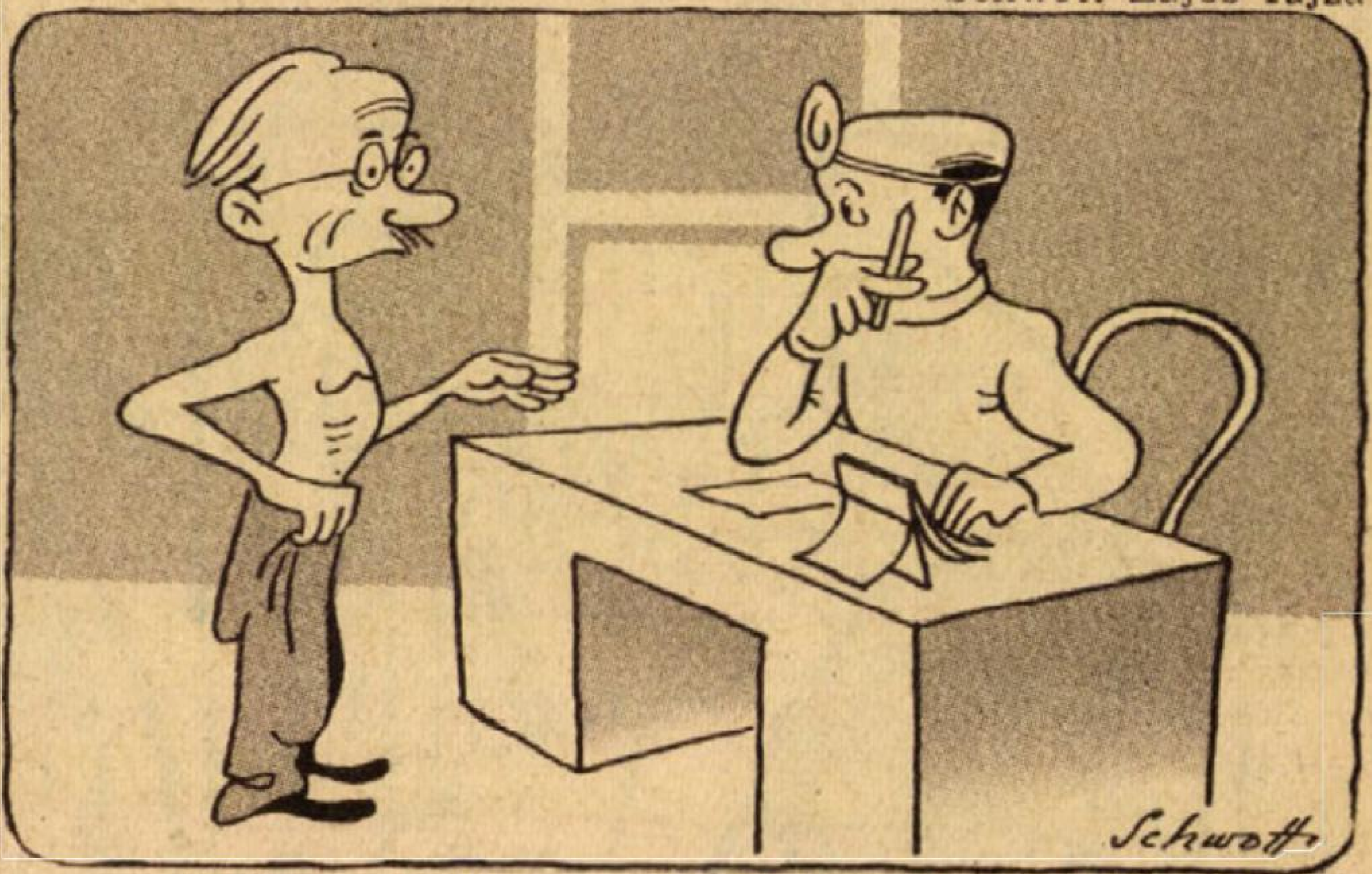
Szür-Szabó József rajza

— Hol lehet a Ló utca?!

Üzemorvosnál

Schwott Lajos rajza

— Csak nyugodtan mondja meg, doktor úr, ha valami baj van a szívemmel . . . Nem vagyok szívbalos!

Levél haza

Gerő Sándor rajza

VALAHOL AMERIKÁBAN

Sándor Károly rajza

— Halló miszter, csinálják meg végre! Már egy csomó telket eladtam...

Kaland a könyvvitellel

Tudom, most azt mondják: ez is micsoda tamajkó alak! Tegnap olyan állást kínáltak neki, ahol 1700 forinttal lett volna több fizetése a mostaninál, a rangról meg a cúlágokról nem is beszélve — és nem vállalta. Ráadásul még kilocsogja az ügyet. Pedig kilocsogom.

Történt vagy másfél tucat esztendeje, hogy engem a tanári irgalom átengedett a könyvvitel és kereskedelmi számtan tárgyakból. S akkor magához szólított egyik tanárom, aki jobb volt hozzám, mint amit egy magamfajta kófic életben megszolgálhat.

— Maga elmegy hétfőn a Hiffner főorvos úrhoz!

— Nem vagyok beteg — ráztam meg a fejem.

— Házitanító lesz a családnál. A főorvos úr leánya megbukott könyvvitelből és kereskedelmi számtanból.

— Tetszik tudni, hogy én a kerszámtanhoz és a könyveléshez ugyebár... — mondtam dadogva.

— Hatókör — segített át jóságosan a fogalmazás nehézségein tanárom. — Nem érdekes. Maga tanítja a lányt. Kap nyolcvan pengőt. Lesz pénze ősszel.

— De tanár úr kérem!...

— Nem érdekelnek bárgyú magyarázatai. Én bízom magában.

Hétfőn megjelentem a főorvoséknál.

— Hallottam az iskolában, hogy milyen óriási tehetség vagy a könyvelésben. Körmendi tanár úr azt mondta, tanulni járhatna hozzád — szorongatta kezemet az ősz főorvos.

— Igen — bólintottam szemérmesen. S ugyanez a szemérem tiltotta elmondanom, hogy ez még nem jelent semmit, hisz Körmendi tanár úr a tornát oktatja.

— Magam is tanultam könyvelni, tanterv-különbözetivel mentem aztán gimnáziumba — mondta a főorvos, s legott elhadart nekem néhány könyvelési szabályt, majd így szólt, keskeny vállamon pihentetve kezét: — Szeretném megismerni a módszeredet, mert a szisztem a fontos. A szisztem.

S a bemutató rögtön megkezdődött. Behívtuk Ágikát, a „bukott" nőt, ahogy apja emlegette, kirakattam vele az asztalra minden könyvét, füzetet, aztán nekikezdtünk a munkaórának.

— Hát nem ment, Ágika? — kérdeztem őszinte együttérzéssel.

— Nem, — mondta a lány s lesütötte széptüzű szemét. — Főként a zárókimutatás.

— Főként a zárókimutatás? — tetettem a meglepetést. — Hát az hogy nem mehetett?

Az ember nem figyelt oda — pirult a lány.

— Olvassa fel a könyvből, mi is az a zárókimutatás — szóltam rá bizonyos szigorral. Ágika olvasni kezdte, én odafigyeltem, de bárhogy erőltettem eszemet, nem voltam képes felfogni, hogyan is készül a zárókimutatás.

— Érti? — húztam fel szemöldökömet, amikor Ágika befejezte a felolvasást.

— Nem értem — görbült sírásra a kislány szája.

— Akkor olvassa még egyszer, de most már tagoltan, nagy gonddal.

Még jobban odafigyeltem. Sajnos hiába.

— Most már világos? — kérdeztem.

— Igen! — ragyogott fel Ági arca.

— Akkor mondja el saját szavaival! — utasítottam. A lány felmondta és én végre nagy nehezen felfogtam a dolgot.

— Most már látom, kitűnő kézben van a lányom javítóvizsgája — nyújtott kezet a főorvos széles mosollyal.

Igaza volt. Ezzel a módszerrel úgy előkészítettem Ágit, hogy pompásan átment mindkét tárgyból. S olyan sokszor és szemléletesen magyarázta el nekem tanulás közben az anyagot, hogy magam is felszedtem valamit e két tárgyból.

Miért mondom el ezt ilyen körülményesen?

Tegnap este egy étteremben vacsoráztam. Mellettem jókedvű társaság kanalazta a halászlét. Egyszercsak vidám női hang kiáltja nevemet. Odanézek, hát alig ismerem meg, olyan érett szép asszony lett az én hajdani Ági tanítványomból. Főbólintással üdvözöltem.

Néhány perc múlva idősebb férfi kért engedelmet, hogy étkezés közben zavar.

— Sipos vagyok, az X tröszt vezérigazgatója.

— Parancsoljon — kínálom hellyel.

— Kérem, talán hallotta, hogy Herczeg kartársat, a főkönyvelőnket elvitte a minisztérium...

— Nem hallottam.

— De kérem, elvitte. És most önt a jósors hozta ide. Tugonyiné, az Ági, évek óta mondja nekem, hogy egyetlen ember van, aki rendbehozhatná a mi könyvelésünket...

— És pedig? — nyeltem le egy halszálkát.

— Ön! — mondta Sipos. — Ünnepélyesen felajánlom önnek ezt az állást. Kérem, nálunk eddig mindig volt prémium is. Nem akarom dicsérni a trösztöt, de... Ön megtalálja nálunk a szerencséjét...

Sipos halálosan megsértődött, hogy más irányú elfoglaltságom miatt elutasítottam a remek állást.

Vagy lehet, hogy valóban tamajkó vagyok?

Bajor Nagy Ernő

Újdonság: a zsákruha

Hegedűs István rajza

Egy korszerű divatbemutató

Új munkaerő

Hegedűs István rajza

— Azt mondják, nagyon tehetséges. Állítólag a főnök rokona...

Pesti tudósítónktól

Rossz a rádióm. Némán, mogorván húzódik meg külön asztalán. Régi jószág, szinte családtag. Félhomályban felismerem az arcvonásait is. Mintha ezt mondaná:

— Ha én beszélni tudnék!...

*

A költő (megnevezni őt az irodalomtörténet feladata) szereti az italt, sőt nagyon szereti. Annyira szereti, hogy saját bevallása szerint józan állapotban nem is tud verset írni. Az ihlet számára a mámor köntösében jelenik meg. A minap egy barátja igyekezett lebeszélni az ivásról egészsége érdekében. A költő felháborodva tiltakozott:

— Meg akarsz fosztani a munkaeszközömtől?!

*

„Csúnya idő!" — mondják, ha esik a havas eső és latyakosak a járdák. Néha szépnek találják az emberek az időt. Az általános divatnak hódolva nem lehetne egyszer idő-szépségversenyt rendezni?

F. L.

Prédikálok

— Imígyen szóla a parancsolat: Ne paráználkodjál! Mert bizony, mondom néked, ne élj vissza a kínálkozó helyzettel, mert a gyehenna tüze éget el. Ó, barátom, te elmennél minden lelkifurdalás nélkül egy kis könnyű légyottra valami parázna nőszeméllyel és nem gondolsz arra, hogy otthon... igen, otthon a szerető és mitsem sejtő hitves vár reád. Hagyj fel hát tévelygéseiddel és térj vissza otthonodba feleséged ölelő karjai és tenszülötted rózsás orcái közé, ámen!

És te, ó, fiatalság, a heves vér parancsoló szavára, menyasszonyoddal sietnél titkos találkára. Hát nem tudod, de hon-

nan is sejthetnéd, hiszen alig cseperedtél fel, ó, ifjú, hogy nincsen nagyobb öröm, mint megőrizni tisztaságunkat a nászágy rózsás baldachinja alá. Távozz hát békességgel, ó, barátom!

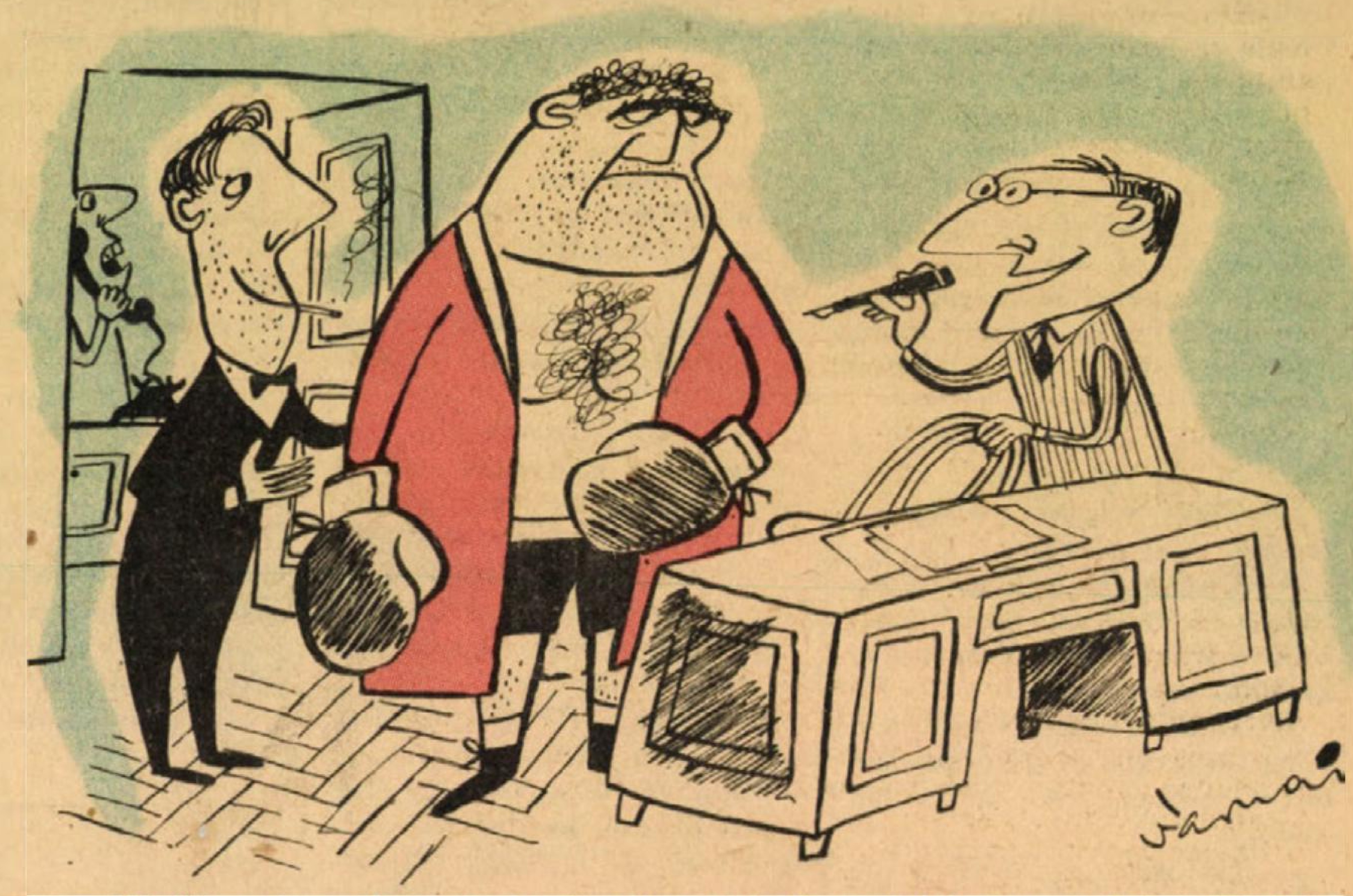
— Te pedig, gyarló ifjú, ki úgy érzed, talán abban az órában megtalálod a boldogságot, ha a fészekbe besurranhatsz alkalmi szeretőddel, balga vagy. Nem olyan egyszerű a boldogság. De aki a test gyönyöreit a lélek nemesítése fölé helyezi, az soha nem lehet boldog. Mert a boldogság ott kezdődik, ha egy múzeumban képeket, szobrokat szemlélünk, boldog, akit letaglóz a muzsika édes gyönyöre, aki az igaz irodalom alázatos olvasó-szolgájává válik. Menj utadra jóember és légy boldog!

— Ne nyaggass folyton, Dezső, neked sem adom kölcsön a garzonlakásomat!...

Tardos Péter

Szerkesztőségben

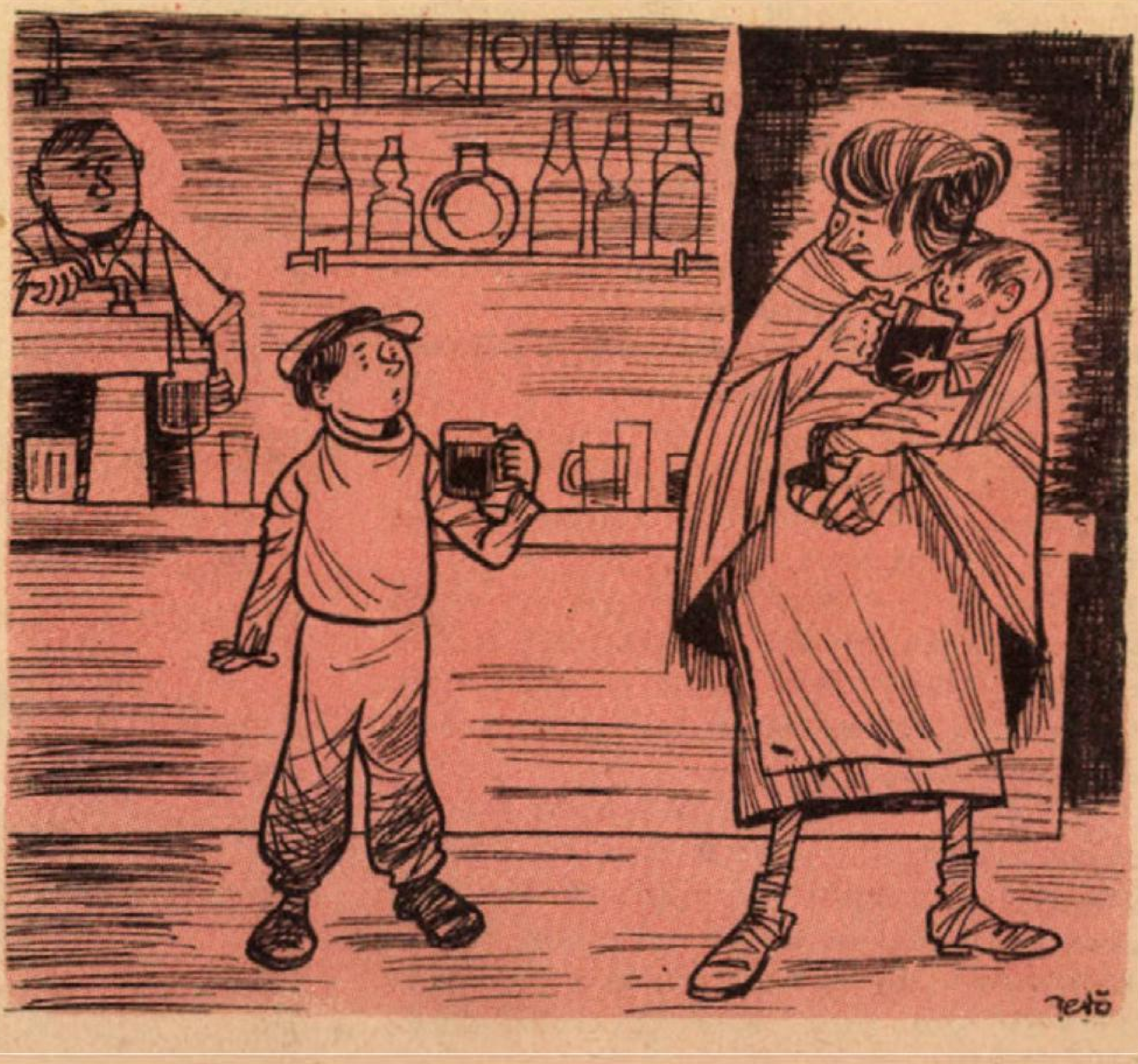
Várnai György rajza

— Kérjük szépen, bajnok úr, tessék megírni a „Nehéz kesztyűk" kritikáját. Mi nem merjük...

Aki már ismeri az alkohol hatását

Gerő Sándor rajza

— Néni kérem, miért tetszik azt a kisgyereket sörrel itatni?!

Apróhirdetés

Az újságban reggel egy apróhirdetést olvastam, amely így hangzott: „Szekrény, igényesnek eladó.”

Miután igényes embernek tartom magam, s éppen egy jó szekrényre is szükségem lett volna, ezért elmentem a hirdetésben szereplő szekrényhez.

A szekrény a fal mellett fogadott, nem volt már fiatal, de jól ápolta magát és szép, barna szekrény volt.

— Komoly szándékai vannak? — kérdezte óvatosan a szekrény. — Igazán vásárolni jött, vagy csak érdeklődni jött, kalandvágyból?

Biztosítottam, hogy komolyan vásárolni jöttem, mire a szekrény először végigmért, hogy elég igényes lehetek-e, majd megmutatott valamit magából. Egy pillantást vethettem a belsejébe, utána ismét zárkózott lett és hűvösen csak annyit kérdezett, hogy megfelel-e nekem? — Tizezer forintba kerülök — tette hozzá azzal a hangsúllyal, amely egyben a további beszélgetés szükségtelenségét is jelezte.

Elképedtem ezen az összegen, s ezen a szemtelenségen, mert tízezer forintért a legdivatosabb, érintetlen szekrényeket vásárolhattam volna meg szép, nagy választékban. De udvarias természetem inkább zavart, mint bosszúságot tükrözött arcomon.

A szekrény megérezte kiábrándultságomat, s mielőtt még kitaláltam volna, mit feleljek a tízezer forintra, azt mondta lenéző sajnálkozással: — Benne volt kérem a hirdetésben, világosan, hogy csak igényesnek!

Erre megdühödtem, s elkezdtem magyarázni, hogy én igenis igényes vagyok, mert én művészettörténész vagyok, és ha tudni akarja, hát ő nem is igazi stílbútor, hanem valami empír-biedermeier keverék, a lábáról kezdtem beszélni, de akkor kopogtak és bejött az erőszakos és bárdolatlan Simek, aki még a nevét se tudja rendesen leírni, de aki tele van pénzzel, mert négy találata volt a lottón. Bejött, és mindjárt kihívóan megkérdezett, hogy az enyém-e már a szekrény, mert ő is szekrényért jött? Megmondtam, hogy nem, mert nekem túldrága, és gyorsan elköszöntem.

A folyosóról még benéztem a szekrényhez. Akkor már tárva-nyitva állt, Simek szinte belébújt, tapogatta, undorítóan vigyorgott, s hallottam, amint a szekrény éppen azt suttogta: — Amikor belépett, Simek úr, már láttam, hogy maga az, maga az igazi igényes férfi ...

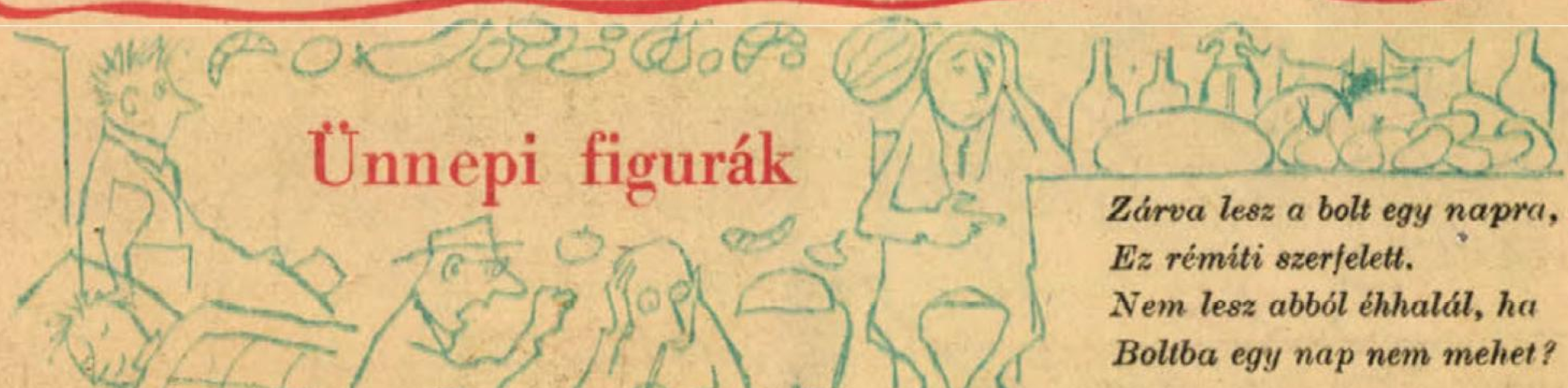
Somogyi Pál

Lehet, hogy találkoznak?

Pusztai Pál rajza

Ünnepi figurák

Van, aki az ünnepnapot
Átalussza, mint a tej.
Úgy megy hétfőn hivatalba:
Fejebúbján a pehely . . .

Van, aki az ünnepekre
Üdülőbe tározik.
Sikereit festi aztán
Két napig vagy háromig.

Van, ki minden ünnepnapon
Szurkolóvá vedlik át,
S hétfőn, kedden vagy a futballt
Átkozza vagy önmagát . . .

Mégis legtöbb, akinek az
Ünnep: tömör evészet.
Ünnep előtt megvenné a
Piacot, az egészet.

Ünnep előtt úgy gyűjt ételt,
Mint a hörcsög vagy pocok.
Szimatolni, hol mit kapni:
Tíz Közértbe elkocog.

Nem nyugtatja tele kamra;
Éje zordon, napja bús:
Hátha mégis kevés lesz a
Kenyér, krumpli, hagyma, hús?

Zárva lesz a bolt egy napra,
Ez rémíti szerfelett.
Nem lesz abból éhhalál, ha
Boltba egy nap nem mehet?

Zárás előtt három perccel
Még a pékhez elliheg,
S boldogan lesz a gazdája
Még vagy három vekninek.

Süt-főz, mintha vesztegzárban
Kéne élni hetekig.
Pedig az a röpke ünnep
Olyan gyorsan letelik!

A boltokban másnap újra
Friss áruból: áradat.
Csak az ilyen kapzsik rágnak
Még sokáig szárazat!

K. Tóth Lenke

Dulles politikája kezd népszerűtlenné válni

Szegő Gizi rajza

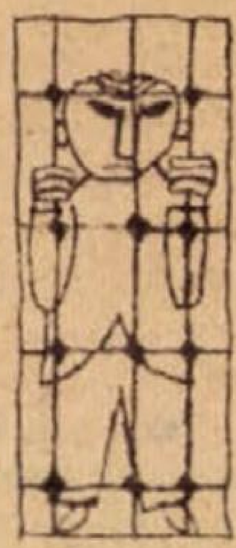

— Menni, vagy nem menni?

az élet humora

(Külföldről jelentjük...)

Harapós!

A tokiói járásbíróság 3 havi fogházra ítélte Hiro Ikitot, aki különös módon hajtotta be adósa tartozását: Beleharapott bal kezébe és nem engedte fogai közül mindaddig ... amíg az a jobb kezével ki nem állította és alá nem írta a kívánt összegű csekket.

Kultúrharc

Párizsban a „Casino de Lumiére" bejáratán nemrég a következő program volt olvasható: — 20 óra: Paul Gruchon előadása „Az emberiség kulturális felemelkedéséről" címmel. Ezt követően záróráig női pankráció zenei betétekkel. —

Ezek a skótok...

Glasgow város tanácsa engedélyezte a városi fürdő újjáépítését a következő feltételek mellett:

1. A régi épület anyagát — takarékossági okból — az új épületnél fel kell használni;

2. a régi épületet mindaddig nem szabad lebontani, amíg az új el nem készül.

A higgadt svédek is?

Egy svéd napilapban jelent meg a következő álláshirdetés: „Áruház keres azonnali belépésre intelligens fiatalembert a panasz-osztályra, aki egy pofon után is megfelelően tud viselkedni."

Molnár Tibor

Új életrajzot kértek tőle

Toncz Tibor rajza

— Hol a régi?

Női dolgok

— Igazán nem híztam. Két bugyi van rajtam...

Garfunkel és a gyomra

Olyan rég láttam Garfunkelt, hogy majdnem megörültem, amikor megpillantottam a kávéházi asztal mellett, ahonnan lelkesen integetett felém.

— Jó, hogy jössz — mondta —, már fel akartalak hívni telefonon. Te leszel a Gyosz alelnöke...

Igyekeztem megfékezni arcvonásaimat, nehogy kérdőleg nézzek rá, de Garfunkel ellen nincs orvosság, máris ömlött belőle a hülyeség.

— Persze kíváncsi vagy, mi is lehet az a Gyosz...

— Tudod, ki kíváncsi? — mondtam fojtottan. — A radai rosseb, az kíváncsi és mindjárt ide is küldöm...

Fel akartam állni, de visszanyomott a székbe és zavartalanul folytatta:

— A Gyosz teljes néven Gyomrosok Országos Szervezete és mindenki tagja lehet, akinek a gyomra, illetve az emésztő szervei betegek. Ez lesz az ország legnagyobb tömegszervezete. Én leszek az elnök és pénztáros. Te leszel az alelnök.

— Mennyi lesz a tagdíj? — kérdeztem, hogy elejét vegyem a további magyarázatoknak, de Garfunkelben időnként a mohó pénzvágyat is elnyomja saját hülyesége, tehát lelkesen folytatta:

Az idea, amelyből kiindultam korszakalkotóbb, mint a kereszténység vagy a marxizmus. Az embereknél tudni illik, nem az a döntő, hogy az illető keresztény-e vagy mohamedán, proletár vagy burzsoá... Az emberiség két részre oszlik: vannak gyomorbetegek és olyanok, akik jól emésztenek. A jó emésztésű emberek elnyomják a gyomrosokat, mert azok gyengék, fáradtak, pesszimisták, nem törődnek a karrierjükkel. Mi egy szervezetbe fogjuk az összes gyomrosokat és küzdeni fogunk az emésztők ellen. „Minden pozíciót a gyomrosoknak!" ez a jelszavunk.

— Szép kis vircsaft lesz az... — vetettem oda —, ahol gyomorbeteg pesszimisták lesznek a vezetők...

— Te osztályáruló! — mondta Garfunkel dühtől villámló szemekkel. — Húsz éve vagy gyomorbeteg és így beszélsz? Tudhatnád, hogy a mi pesszimizmusunk mély bölcsességgel van átitatva. A jógyomrú embereknek csak a zabáláson jár az eszük, nem érnek rá gondolkozni! Amellett kegyetlenek, folyton azon törik a fejüket, hogy ehetnék el a mások elől az elemózsiát. Minden zsarnoknak jó volt az emésztése. Napóleonról mesélik, hogy egész életében egyszer vett be hashajtót, a waterlooi ütközet előtt...

— De meg is futamodott...

— Ne hülyéskedj, nem erről van szó... Az igazi emberi szolidaritás kizárólag a gyomorbetegek között van meg. Nekem rokonszenvesebb egy zulukaffer, akinek a vegetatív idegrendszer megbetegedésén alapuló nyombélfekélye van, mint egy honfitársam, aki hideg töltöttkáposztát eszik reggelire. Figyeld csak meg, ha két gyomorbeteg találkozik. Lehet az egyik király, a másik utcaseprő, órákig tudnak beszélni a gyomrukról és jobban megértik egymást, mintha ugyanarra a szemináriumra jártak volna. Épp tegnap olvastam, hogy a napokban egy török hóhér nem akart felakasztani egy halálraítéltet, mert annak is krónikus bélhurutja volt, mint neki...

— Mennyi a tagdíj? — kérdeztem konokul, mert menni akartam, de Garfunkelt még csak most kapta el a tüzes pátosz.

— Egyelőre még csak országos szervezetről van szó, de nemsokára világszervezet leszünk...! Megoldom a világbéke problémáját! Kikutatom, melyik atomtudósnak van gyomorsavtúltengése, tíz percig beszélek vele a gyomorsaváról, esküszöm, nem fog több bombát gyártani! Eljön az emberiség aranykora! Egész nap egymás emésztése iránt fogunk érdeklődni, és kéz a kézben, dalolva fogunk vonulni az óbudai füvesasszonyhoz, miközben az utca két oldalán irigykedve fognak hurkát zabálni a hatalomból kirekesztett jógyomruak...

— Nagyon szép lesz, — mondtam meghatottan. — És ha a hurkaevők agyonvernek minket? Akkor mi lesz?

— Hát persze, fegyverkezni fogunk... — mondta Garfunkel és töprengve rágni kezdte a körmét. Majd szemlesütve, szelíden így szólt:

— Tíz forint a tagdíj. Azonnal fizetendő...

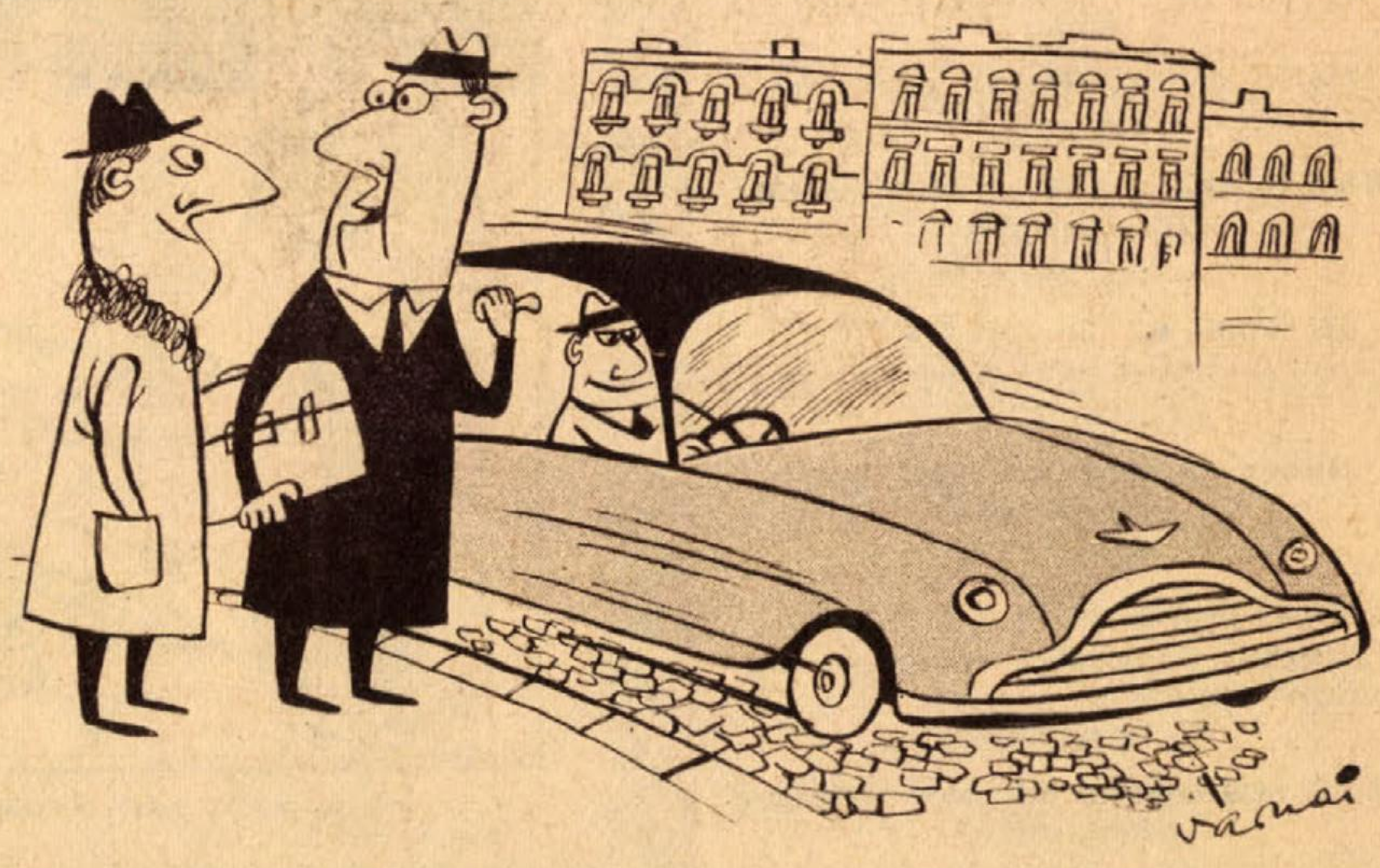
Letettem az asztalra három forintharmincat és gyöngéden megsimogattam Garfunkel zavaros fejét:

— Vegyél magadnak egy üveg Igmándit, kedves barátom, és idd meg az egészségemre.

Gádor Béla

Kis naiv

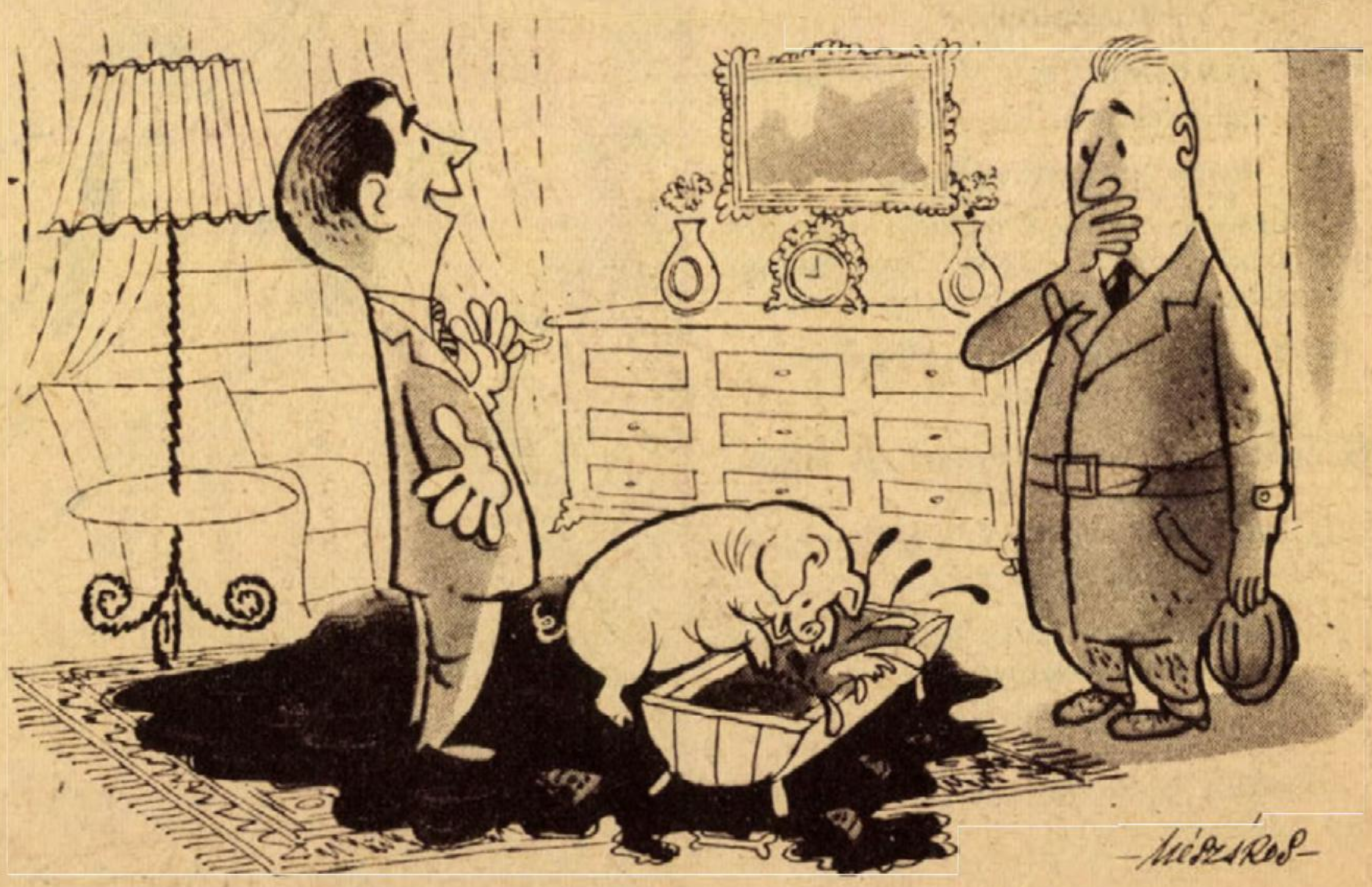
Várnai György rajza

— Ez a mi trösztünk anyagbeszerzője. Leszokott a dohányzásról és ebből spórolta össze a kocsiját.

Szerencsés ember

Mészáros András rajza

— Mit csodálkozol? Szilveszterkor nyertem tombolán...

Tiszteletteljes kérelem

Alulírott „Frocli" címmel lapengedélyt kérek.

Kérésem alátámasztásául felhozom a következőket: itt-ott ugyan olvashatunk a lapokban arról, hogy milyen lesz a helikopterközlekedés a Hársfa utcában, és milyen újdonságokkal lep meg minket a fogkefeipar, de ezek a cikkek csak ötletszerűen kerülnek bele az újságokba és nem elégítik ki a tömegek igényeit. A „FROCLI" című időszaki lap csak ilyen, vagyis froclicikkeket közölne. Íme, az első szám tartalmából:

Az elavult mosógépet felváltja az atom-mosó
(Népszerű tudományos cikk.)

A csomagolás-technika jövője.
(Rövid tartalom: a kenyeret zenélődobozba teszik, a doboz kezet csókol az eladónak és saját lábán elmegy a vevőhöz.)

Mennyi ananász érkezett Budapestre?
(Hír.)

Jöjjön velünk Haway szigetére!
(Útirajz.)

Mire fordíthatnánk az átépítésekre szánt összegeket?
(Pénzügyi ismertető.)

Mi lenne, ha Ön volna a férje?
(Képriport Gina Lollobrigida reggeli öltözködéséről.)

Mennyi ananász érkezett ismét Budapestre?
(Legújabb hír.)

Hogyan osszuk be a fizetést?
(Háztartási tanácsadó, amelyben Rotschildné elmondja, hogyan osztja be ő a kosztpénzét.)

Újabb szállítmány ananász érkezett Budapestre.
(Legeslegújabb hír.)

Külföldi ipari újdonságok: gombnyomásra kiugró dugó világító számlappal, füttyszóra nyíló cipőpasztás-doboz beépített sárkefével, lakás-szűkítő kenőcs, arra az esetre, ha túl nagy a lakás, satöbbi, satöbbi.
(Beszámoló.)

Mihez kezdjünk ennyi ananásszal?
(Kereskedelmi cikk.)

Autó helyett űr-autó?
(Barkácsolási szaktanácsadó: ne dobja el régi autóját, kis kézügyességgel repülő űrautóvá alakítható át.)

A lift-ipar 1970. évi meglepetései.
(Interjú.)

Mi épül 2200-ban a lebontott Budapest helyére?
(Vita-cikk. Kérjük az olvasók hozzászólását.)

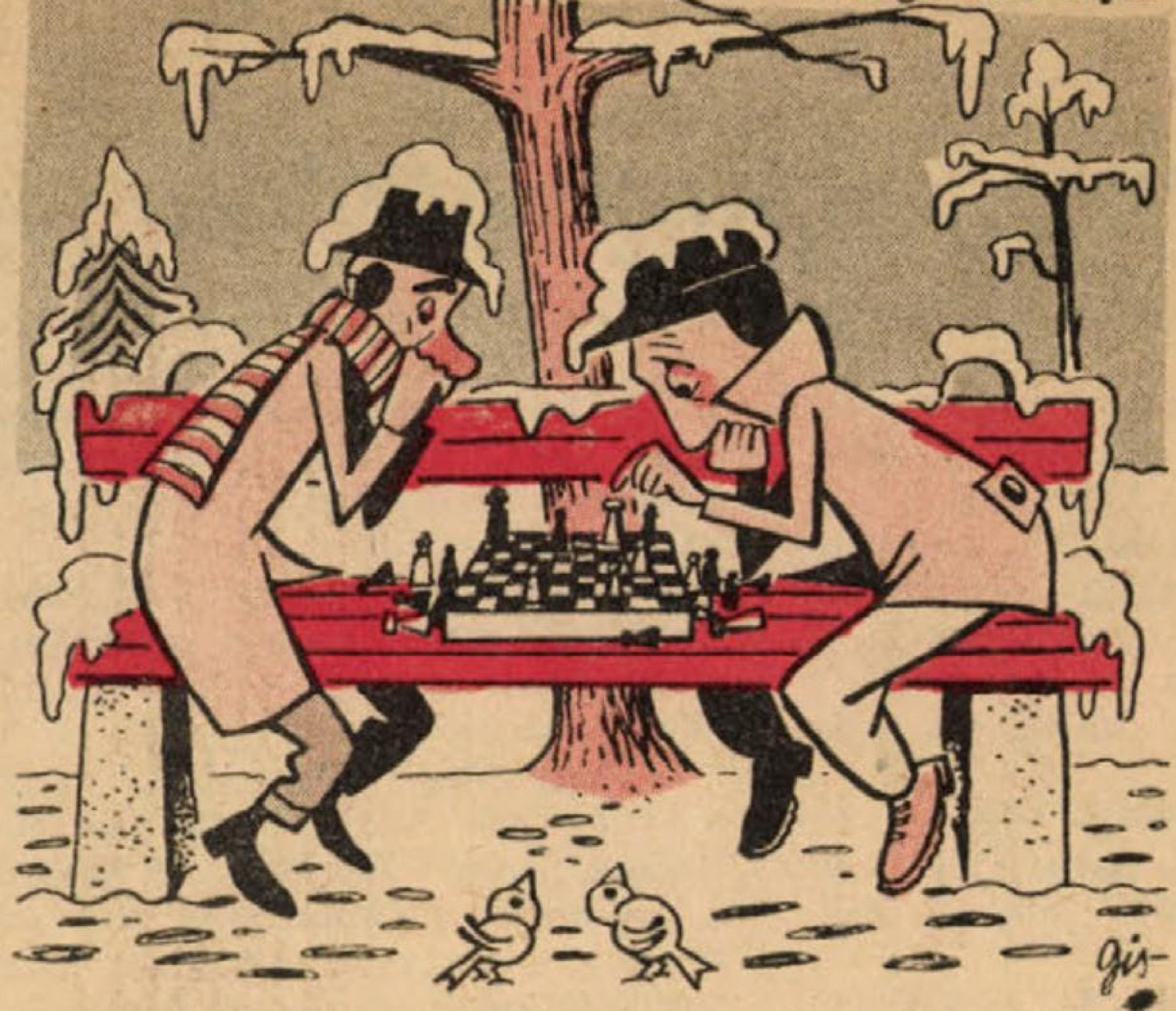
A raktárakban rothadó ananász ipari felhasználásáról.
(Szak-cikk.)

Egyelőre csak ennyit. Azt hiszem, elég érdekes lesz.

Maradtam teljes tisztelettel:

m. gy.

Szegő Gizi rajza

Téli sport

Gerő S

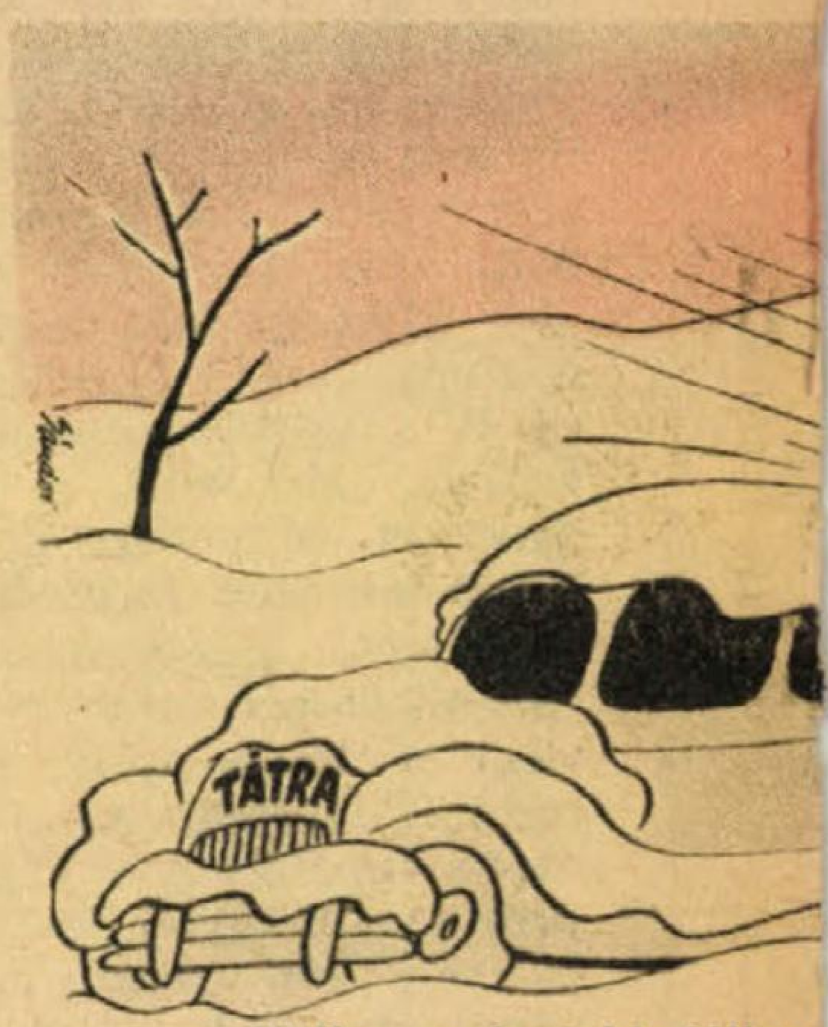

— Mit csodá
csak tanul ...

Gerő Sándor rajza

— Maga miért nem fürdik? Olyan jó ma a víz!

— Hiába, a legjobb télisp

Pusztai Pál rajza

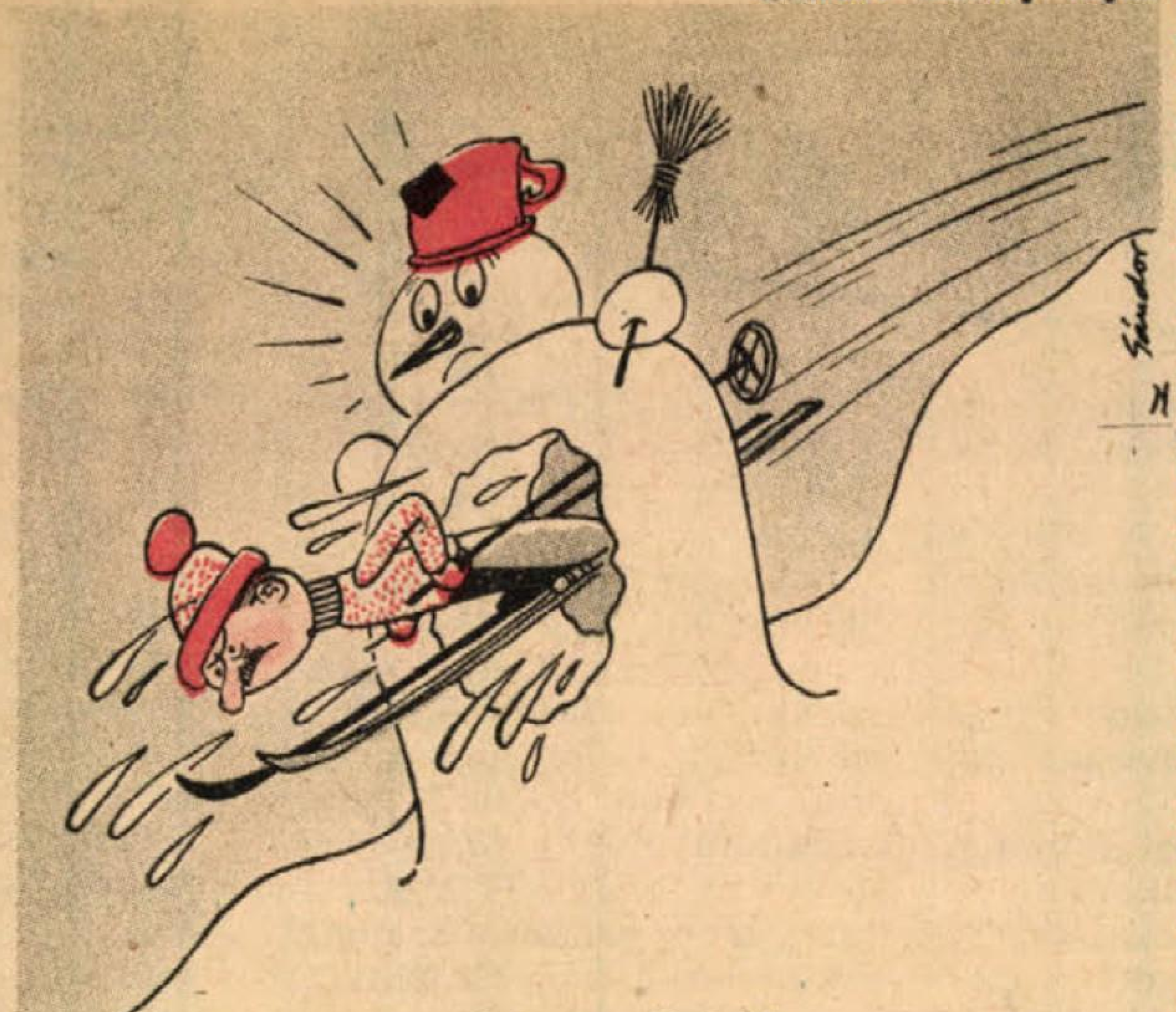
— Igaza van, Pirike, remek ez a téli nap! Nekem máris melegem van ...

Natur

Sándor Károly rajza

— Jaj, megfúrtak!...

...ndor rajza

...ozik? A Manci még

Sándor Károly rajza

...ort-terep mégis csak a Tátra!

Szegő Gizi rajza

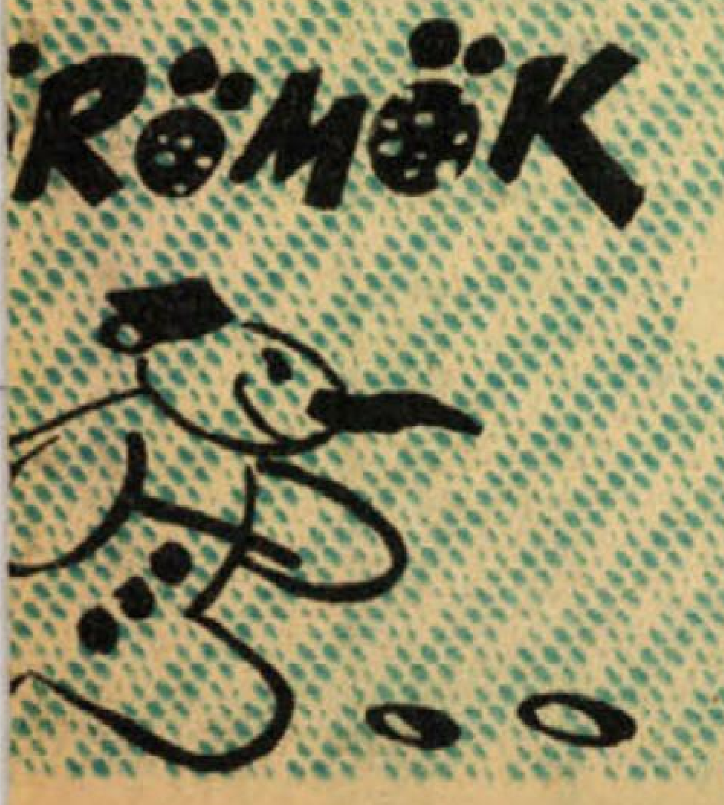

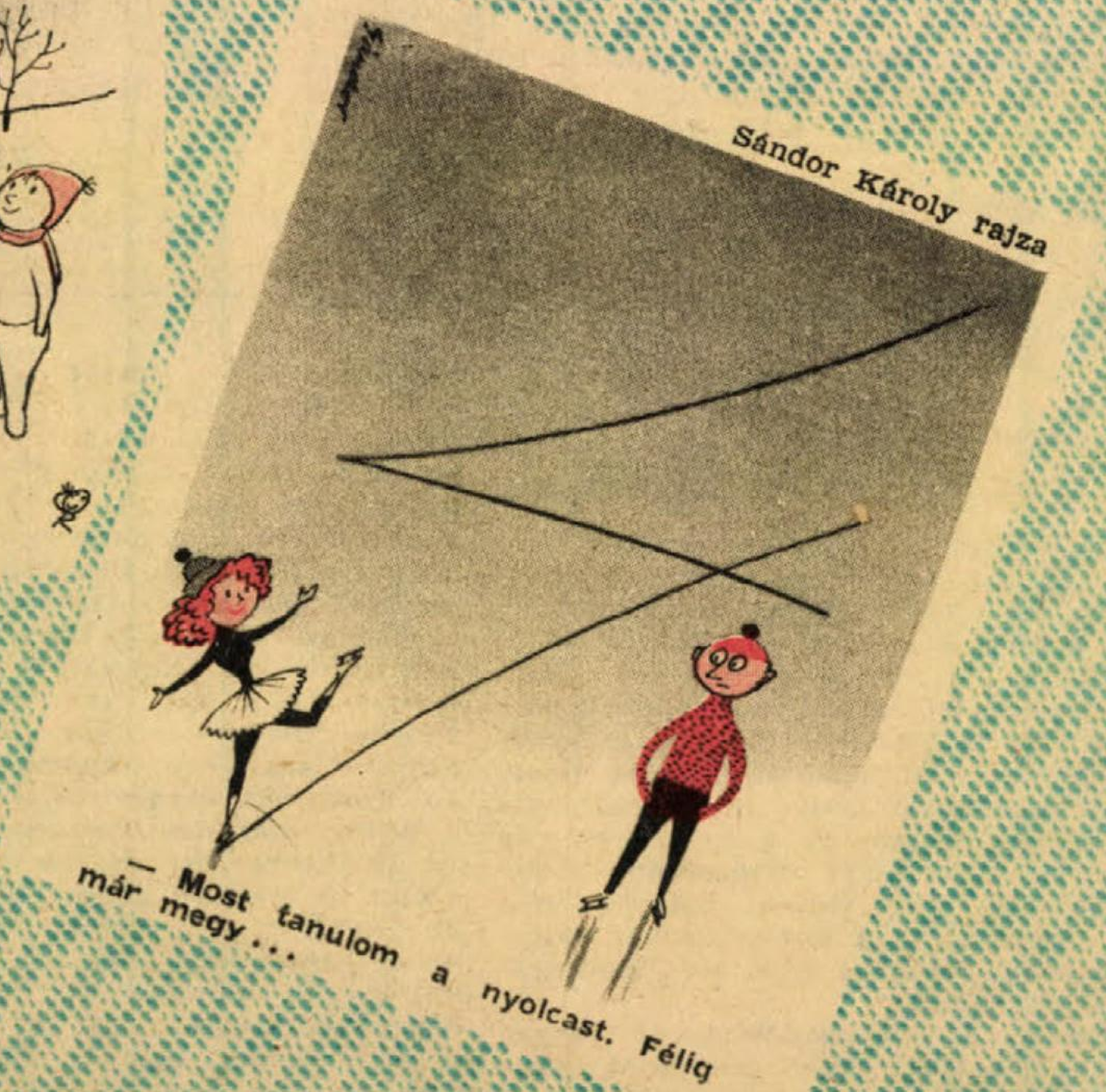
— Ne szólj a többieknek: a ródli már rég kicsúszott alólunk...

Réber László rajza

...alista szobrász

Sándor Károly rajza

— Most tanulom a nyolcast. Félig már megy...

ÉN IS KÖHÖGNÉK!

Az Írók és Újságírók Otthon Köre, mint minden ilyen testület szokta, megrokkant, elaggott tagjainak kisebb-nagyobb összegű segélyeket folyósított.

A segélyzettek között, Kövér Gyula bácsi, állandóan ott lebzselt a bizottság körül. Ha akármi adomány-félét megorrontott, arra rögtön rácsapott. Sőt, ha kívülről valami új, segélyezésre-szoruló jelentkezett, azt Gyula bácsi féltékenyen ellenőrizte, hogy meg ne rövidítse őt és társait az új tag, a kültag a segélyösszegekből.

Nahát egyszer Zoltán Vilmos költő, súlyos, aggkori tüdőbajban betegedett meg.

Zoltán bácsi nagyon feltűnő jelenség volt. Fehér, hosszú szakálla övig ért majdnem. Ha nagyritkán feltötyögött a Körbe, hát látszott minden mozdulatán, mennyire üdítő, élénkítő hatással van rá az Otthon sürgés-forgása és hogyan élvezi a levegőjét, vagy azt a néhány baráti szót, amivel kartársai megemberelik.

Hát a betegsége idején a Kör segélybizottsága minden kilincselés nélkül megszavazott Zoltán bácsinak egy tisztességes segélyt.

Amikor Zoltán bácsi fölvette a pénztárból az összeget és agyonvasalt ruhájában sorban odajárult a bizottság tagjaihoz köszönetet rebegni kegyességükért... aztán odatelepedett az egyik asztal mellé. Odaintette a pincért és gyönyörű szakállát szeretettel simogatva, rendelt egy nagy uzsonna-kávét, külön habbal és hozzá omlós kalácsot.

Látványosság volt figyelni, hogyan nézi-nézi, nézegeti Zoltán bácsi az előhozott uzsonnát és hogyan fog neki az evésnek, egyenesen kecses mozdulatokkal, és töri meghatottan a sárga, puha kalácsot a habos kávéba és nagyokat, élvezeteseket fal.

Egyszerre a Kör valamelyik zugából Kövér Gyula sompolyog elő. Megpillantja Zoltán bácsit. Sandán figyeli egy darabig. Aztán megy és megáll a Zoltán bácsi asztala előtt. Mukkot sem ejt. Csak ott áll.

Zoltán bácsi, ahogy fölpillant és észreveszi Kövér Gyulát, a kiskanál a habos kaláccsal kiesik a kezéből, a szakállára. Ez hagyján! De az éppen lenyelni szándékozott falat félrecsúszik, cigányútra téved a Zoltán bácsi torkán. Kiprüccenti a kávét a szájából. Majd éktelen, megállíthatatlan köhögési rohamot kap. Vörös arca, hörgése, rikácsolása a szomszéd asztaloktól felugráltatja a tagokat. Aggódva állják körül a Zoltán bácsi asztalát a tagok. És hát az ott talált Kövér Gyula bácsit faggatják:

— Mi történt?... Mi van az öreggel?...

Kövér Gyula hümmög egyet-kettőt, aztán így felel a kíváncsiskodásra:

— Én is köhögnék!

Azzal bólogatva tova indul.

Tersánszky J. Jenő

R. Bruszilovszkij

Gé vagy Ká?

Az íróasztal mellett ült az iktató kisasszony. Idős ember jött be porlepte csizmában — külsejét tekintve agronómus vagy kolhozkönyvelő lehetett — és az asztal fölé hajolva, csendesen, pironkodva mondta:

— Ne tessék haragudni, kezitcsókolom, de egy icipici, lényegtelen megjegyzésem lenne... Itt, a táblán az van írva, hogy „Igtatóhivatal", holott az nem Ig..., hanem „Iktatóhivatal"... Így kell írni, könyörgöm...

— Hát maga kicsoda? — kérdezte íróasztal-kisasszony csípősen.

— Mi az, hogy kicsoda? Egy közönséges ember. Miért fontos ez magának?

— Azért, mert legjobb, ha nem dugja az orrát olyasmibe, amihez semmi köze.

— Roppant különös — mondta a látogató zavartan. — Ahelyett, hogy köszönetet mondana és kijavítaná a hibát, még rámkiabál.

— Nem én kiabálok, hanem maga!

A titkárnő majd meghalt az unalomtól. Epedve vágyott egy kis szórakozás után. Odament hozzájuk.

— Mi történt? — kérdezte. Gyanakvó tekintettel mérte végig az ügyfél porköpenyét és csizmáját.

— Ennek az elvtársnak nem tetszenek a mi hivatali szokásaink — jegyezte meg epésen az iktatókönyv tündére. Ide jött és murizott.

— Mikor muriztam, kérem szépen? — kérdezte az ügyfél türelmesen. — Én csak egy kis hibára mutattam rá...

— Hibára? — A titkárnő gőgösen húzta fel gondosan rajzolt szemöldökét. — Maga kicsoda?

— Nem mindegy magának? Egy közönséges polgár.

— Nekem nem mindegy. Zavarja a munkánkat.

— Engedjen legalább szóhoz — könyörgött a porköpenyes ember. Levette micisapkáját és megtörülte izzadó homlokát. — Erről a kis tábláról van szó. Az van rá írva, hogy „Igtatóhivatal", pedig úgy kell írni, ahogy bizonyára maga is tudja: „Iktatóhivatal". Ez itt kultúrintézmény, mégis ilyen goromba hiba van a táblán. Nem való az ilyesmi...

— Nem értem — mondta a titkárnő, egyet rándítva észbontó vállain. — Megáll az eszem, nem értem! Idejön egy abszolút idegen ember és ukk-mukk-fukk, rendelkezni kezd! Ez nem villamos, kartárs! Ez nem vásár!

— Erről maga feledkezett meg. Kiakasztanak ilyen analfabéta cégtáblát és még maguknak áll feljebb... Szégyelljék magukat!

— Mi a-a-a-az?! — sipította a kisasszony fisztulázó üveghangon. — Még magának van képe?! Tizenhat éve dolgozom ebben a hivatalban és nem engedem meg mindenféle jöttmentnek, hogy sértegessen! Vigyázzon magára, kartárs!

Az irodaajtón kitekintett a zajra felfigyelő irodavezető helyettes.

— Mi az? Mi az? — kérdezősködött.

— Grigorij Fedorovics, — rohant hozzá a titkárnő. — Távolítsa el, kérem, ezt a pókot!

— Azonnal, azonnal... Mi történt, azt kérdezem.

— Mindjárt megmagyarázom, — mondta fáradtan az ügyfél. — Itt, ezen a táblán az van kiírva, hogy „Igtatóhivatal", pedig úgy kell írni, hogy „Iktatóhivatal". Úgy gondoltam, hogy ezt nem lehet így hagyni...

— Bocsánat, bocsánat, — izgult a hivatalvezető helyettese. — Ha szabad kérdeznem, ön ellenőrző közeg méltóztatik lenni?

— Ugyan, ne vicceljen! — mosolygott az ügyfél. — Életemben sem voltam közeg. Ha azonban tudni akarja, mindazonáltal...

— Bocsánat, bocsánat — vágott a szavába a hivatalvezető helyettese. — Szóval ön nem ellenőrző közeg. Önnek nincs semmiféle írásos meghatalmazása. Ha szabad úgy kifejeznem magamat, ön magánszemély méltóztatik lenni. Pontosabban a legközönségesebb ügyfél. Felmerül a kérdés: milyen jogcímen engedi meg magának, hogy a hivatalunkat kritizálja és vezetői utasításokat adjon nekünk?

— No ezt faggyúzd meg! — mosolygott jólelkűen a porköpenyes ember. — Kiderül, hogy csak az ellenőröknek van joguk...

— Kérem, ne térjen el a tárgytól — emelte fel hangját a hivatalvezető helyettese. — Ön zavarja a munkatársainkat a munkájukban és ezáltal elvonja őket hivatali kötelezettségeiknek teljesítésétől. Megértette?

— Idejött és azonnal botrányt csapott — mondta a titkárnő. — Hol ez nem tetszik neki, hol az... Csak ez hiányzik nekem... még egy dirigáló! Ön nagyon sokat teketóriázik vele, Grigorij Fedorovics. Én az ön helyében feltárcsáznám a rendőrséget. Az ilyeneket meg kell tanítani a móresre.

— Egy pillanat — állította el a szavát finoman Grigorij Fedorovics — ne siessünk olyan nagyon... Mondja, polgártárs — fordult az ügyfélhez — ön nem a főbizottságról való?

— Ugyan! Eszem ágában sincs. Közönséges ügyfél vagyok.

— Ám, maga ügyfél? Naggyon jó! Felmerül a kérdés: mit akar itt tulajdonképpen?

— Tudakozódom.

— Áh, tudakozódik! A tudakozó iroda negyedik ablak, második folyosó jobbra. Ön rossz helyen kereskedik, tisztelt polgártárs. Magának az iktatóhivatalhoz abszolúte semmi köze. Ismétlem: második folyosó jobbra.

— Rendben van. Egye fene, jobbra. Előbb azonban engedje meg... Kár a szóért!

Vastag asztalos ceruzát vett ki a zsebéből, áthúzta a táblán a „g" betűt és kiadós, kövér „k" betűt rajzolt föléje.

— Így már jobb lesz, — mondta búcsúzóul.

És becsapta maga után az ajtót.

A moszkvai Krokodilból fordította:

Pogonyi Antal

Mese a füstről

Úgy kezdődött, hogy először csak szénszag volt a szobámban néhány napig, de azután ugrásszerűen rosszabbodott a helyzet és a befűtött kályha csak úgy ontotta magából a füstöt. Abbahagytam a fűtést tehát és elhívattam a kéményseprőt, aki azt mondta, hogy a kályhát ki kell tisztítani és száz forintért kitisztítja. Sokalltam és nem vettem igénybe, hanem magam kitisztítottam a kályhát.

Begyújtottam és nagyszerűen égett benne a tűz, hanem a kémény-nyílásból visszafordult a füst és beözönlött a szobámba. Abbahagytam a fűtést tehát és elhívattam a sarki kéményseprőt, aki azt mondta, hogy a kémény-nyílást ki kell tisztítani és kétszáz forintért kitisztítja. Sokalltam és nem vettem igénybe, hanem azt mondtam, hogy akkor nem fogok fűteni addig, míg az IKV. a hibát meg nem csináltatja.

Másnap a kémény-nyílásból csak úgy ömlött be a füst a szobámba, jóllehet nem is fűtöttem. Elhívattam tehát a kéményseprőt, aki azt mondta, hogy a szomszédoktól ömlik át a füst hozzám, mert kilyukadt a kéményem és háromszáz forintért megcsinálja. Sokalltam és nem vettem igénybe, hanem megkértem a szomszédokat, hogy ne fűtsenek, míg az IKV. meg nem csináltatja a hibát.

Másnap a szomszédoknál és nálam is ömlött a füst. Elhívattuk tehát a kéményseprőt, aki azt mondta, hogy a környező házakból jön át a füst, mert kilyukadt a tűzfal és ezer forintért megcsinálja. Sokalltuk és nem vettük igénybe, hanem megkértük a környező házakat, hogy ne fűtsenek, míg az IKV. meg nem csináltatja a hibát.

Másnap az egész tömb füst-tengerben fuldoklott. Elhívattuk tehát a kéményseprőt, aki azt mondta, hogy Diósgyőrből jön a füst, mert az egész Duna—Tisza köze, Miskolcig kilyukadt és tízezerért megcsinálja.

Akkor már nem bírtunk tovább várni az IKV-re, összeadtuk a tízezer forintot és másnap reggel hét óra tizenöt perckor átvittem azt a kéményseprőnek. Hét óra harminckor vidáman pattogott a tűz mindannyiunk lakásában...

(S. P.)

Taktika

Megbeszéltük Hédikével, hogy bimbózó szerelmünket titkolni fogjuk a hivatalban. Megállapodtunk abban, hogy én a vezetéknevén, Misinger kartársnőnek fogom szólítani, ő pedig Krivanyi kartársnak. Hátam mögött pedig — taktikai okokból —, hogy senki ne sejthessen semmit, agyalágyult Krivanyinak fog nevezni, és ha véletlenül találkozunk a folyosón, elfordítjuk a fejünket, sőt Hédike még ki is köp utánam.

Úgy is történt, ahogy megbeszéltük.

Csak egyetlen egyszer fordult elő, hogy majdnem elárultam magam. Benyitottam a főosztályvezető ajtaján és megpillantottam Hédikét a főnök ölében, amint éppen rózsaszínű szalagocskákat kötözgetett annak harcias bajuszára.

Egy pillanatra megdöbbentem, de aztán rájöttem, hogy ez is csak taktikázás, az ölbeülés is azért van, és a rózsaszínű pántlikák is azért vannak. Így mindenki azt fogja hinni, van valami a főnök és Hédike között és senki nem fogja tudni, hogy Hédike és én szeretjük egymást. A lelkem megtelt soha nem ismert érzésekkel és valami lelki kényszer folytán elővettem a fésűmet, fluszpapírt tettem rá és muzsikálni kezdtem, holott azelőtt botfülű voltam.

De az asszonyi ravaszságnak nincs határa. Nemsokára megtudtam, hogy Hédike eljegyezte magát az alosztályvezetővel. Mindenki erről az eseményről suttogott és még csak nem is gyanították az igazságot. Én sem mondtam el senkinek, Hédike szigorúan megtiltotta, hogy csak egy szócskát is kiejtsek a számon titkos szerelmünkről. Valakinek azonban mégis csak el kellett mondanom, ezért vettem egy mátyásmadarat és annak súgtam a fülébe minden reggel és minden este, hogy mi van köztem és Hédike között.

Sokszor kacagnom kellett, amikor arra gondoltam, hogy a szegény jó kollégák azt hiszik... Pedig...

— Nem tudtok semmit, nem tudtok semmit! — motyogtam magamban boldogan.

Hédike továbbra is óvatos maradt. Óvatosságból összeköltözött a főcsoportvezetővel. Ekkor elhatároztam, hogy beszélni fogok vele. A hivatalban azonban nem lehetett a pletyka miatt, ezért a főcsoportvezető lakásán kerestem. Tartottam azonban attól, hogy a főcsoportvezető személyesen fog ajtót nyitni és akkor esetleg gyanús lenne neki a dolog: miért keresem Hédikét és miért akarok beszélni vele? Másnap már az egész vállalat mirólunk fecsegne. S ez roppant kínos lenne Hédikének. Kieszeltem azonban valamit: mezőkövesdi népviseletben, álszakállal, fekete szemüvegben kopogtam be az ajtón.

— Ki az? — kérdezte egy női hang. Hédike hangja volt.

— A betlehemesek — mondtam elváltoztatott hangon.

Hédike ajtót nyitott. Pongyolában volt, a haja borzas, száján szétkenve a festék.

— Csak én vagyok... — suttogtam. — Ne haragudj, hogy...

— Megőrültél? — sziszegte Hédike. — A főcsoportvezető bármelyik pillanatban fölébredhet, és ha meglát minket beszélgetni, akkor minden kiderül... Menjen innen a fenébe! — kiáltott rám ingerülten. Tudtam, hogy azért magáz s azért beszél így, mert attól fél: odabenn felébred a főcsoportvezető és hallgatózik.

Megnyugodva távoztam. Mégis csak engem szeret. Bevallom őszintén, sokszor voltam olyan lelkiállapotban, hogy ki akartam kiáltani a szerelmünket, de az utolsó pillanatban mindig meggondoltam. Nem akartam megbántani Hédike érzékenységét, hiszen ez a titkolózás csak lelki finomságára vallott.

Hédike azonban attól rettegett, hogy a minden lében kanál kartársnők kiszimatolnak valamit, ezért ikreket szült a portásnak és engem áthelyeztetett a kislőcei telepünkre helyettes éjjeli őrnek.

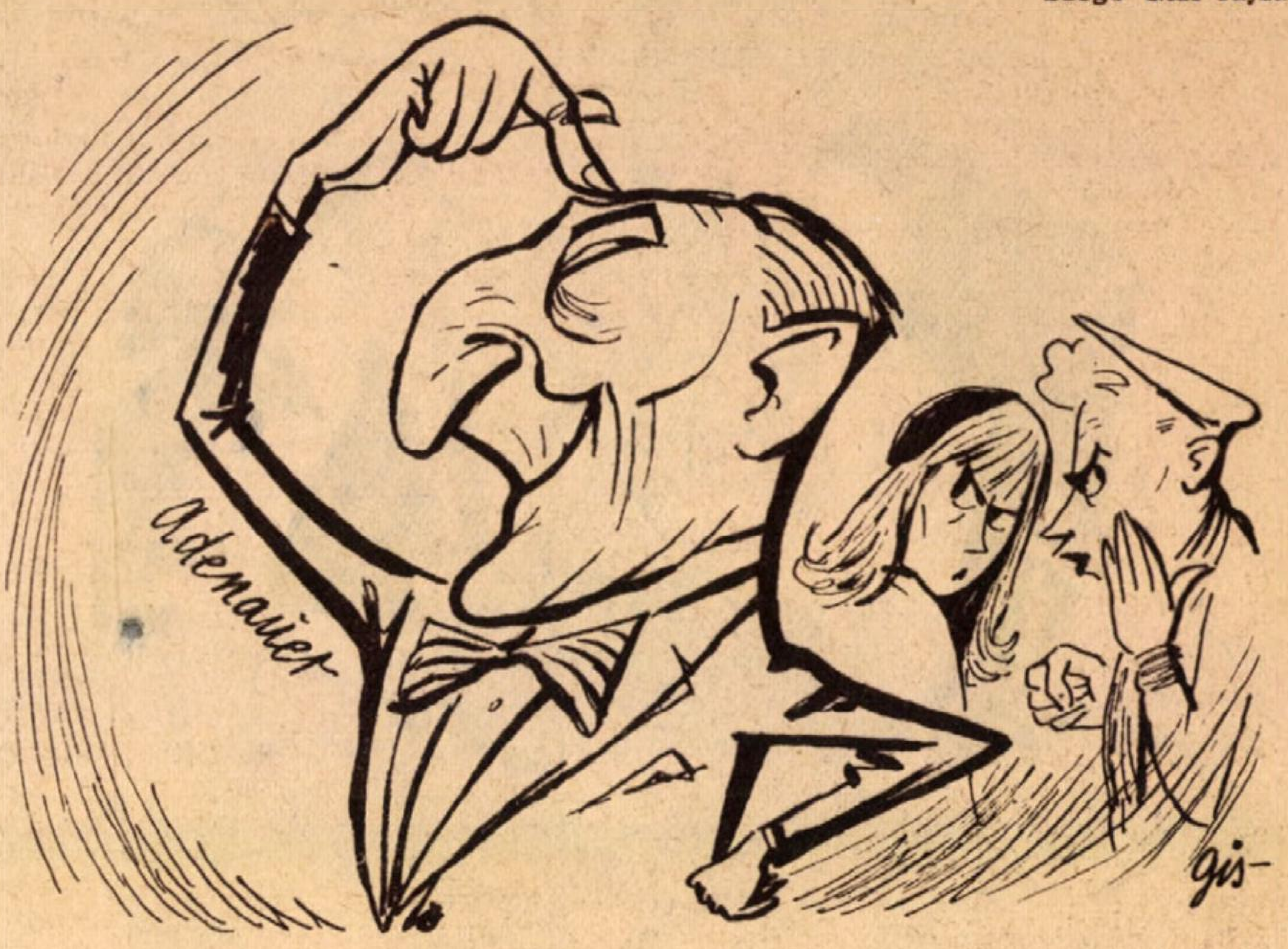
Most van egy kis kunyhóm s egy hű kutyám, éjjel körbe-körbe sétálom a telepet és szerelmemre gondolok. Fél éve nem láttam. Mostanában egy kazánfűtővel emlegetik együtt...

Én csak mosolygok. Tudom, amit tudok.

Mikes Györgу

Jól ismerik...

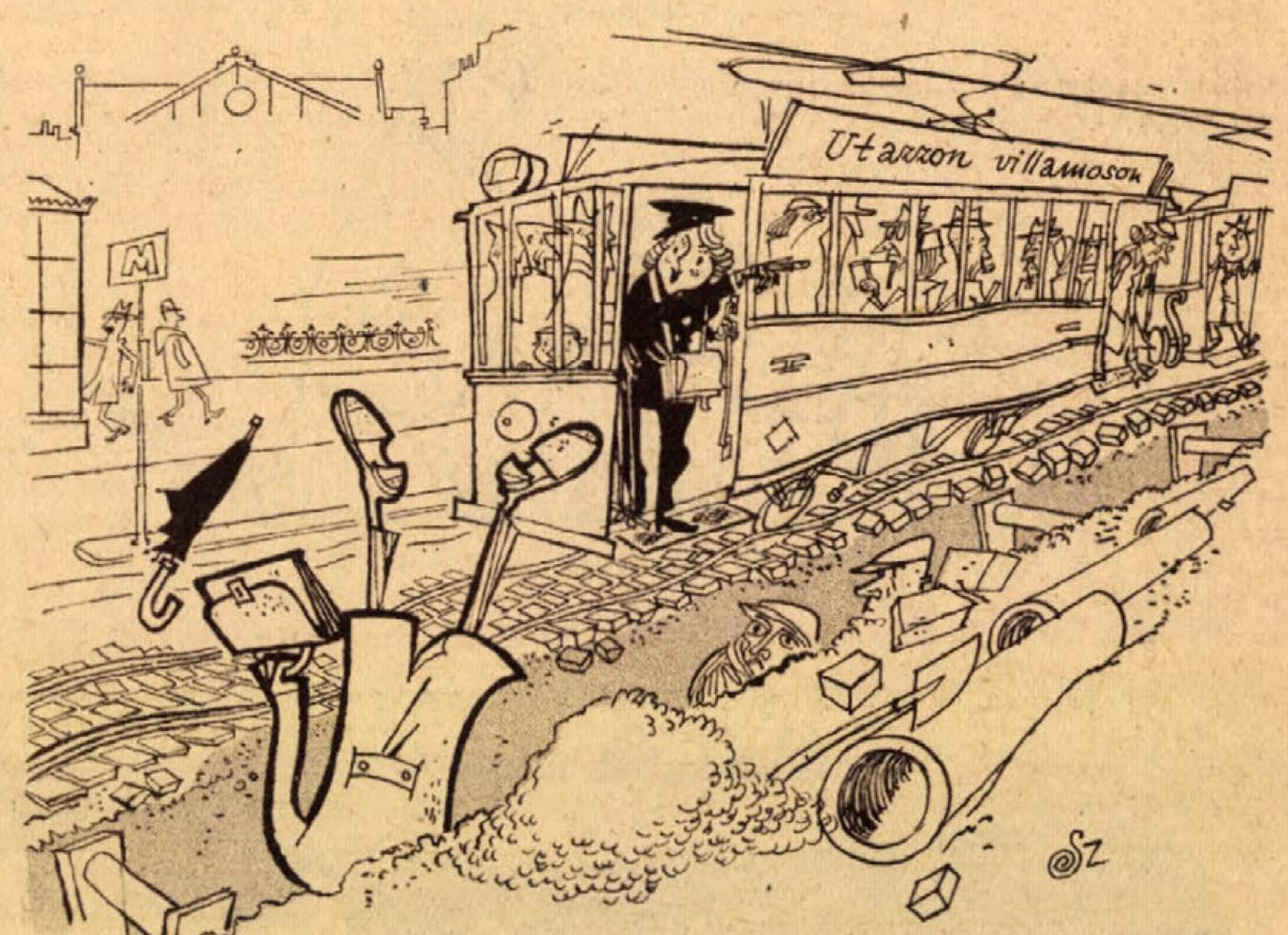
Szegő Gizi rajza

— Már megint bomba ötlete van a békéről!

Feledékeny kalauznő

Szür-Szabó József rajza

— Tessék vigyázni! A megállót áthelyezték!!

Leánykérőben

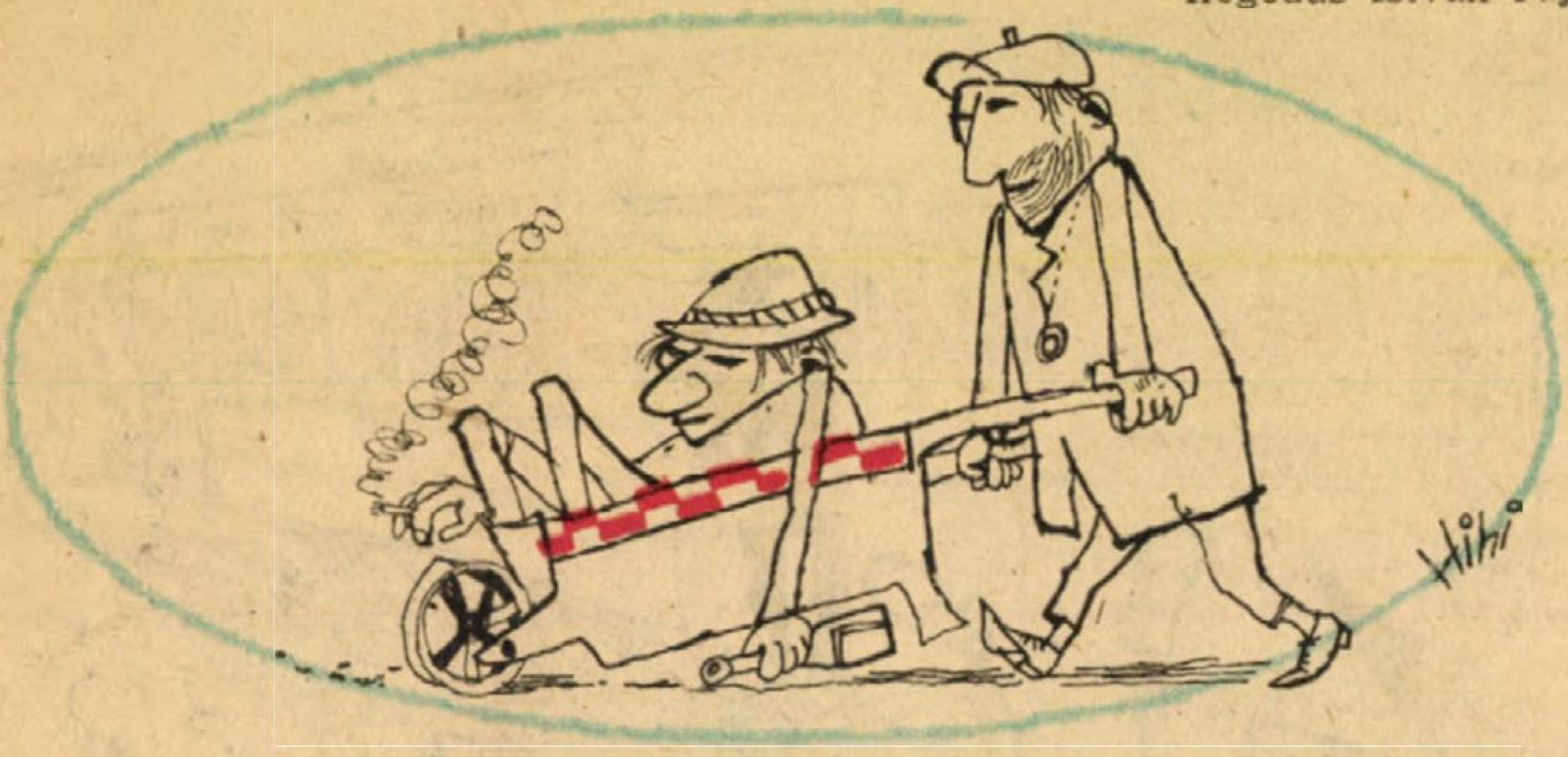
Pusztai Pál rajza

— Mielőtt tovább sorolnád, milyen jó dolga lesz Julisnak a szövetkezetben, tisztázzuk: a lányomnak csinálsz gusztust hozzá, vagy engem agitálsz?!

Tehertaxi

Hegedüs István rajza

Műbőrkabát falun

Toncz Tibor rajza

— Na, milyen bőr: ló, vagy borjú?
— Csudákat bőr! Közönséges hexametilén diammonium adipát...

A humor könyvéből

DIÓSZEGHY MIKLÓS, az utolsó pesti bohém, igen jó étvágyú embert volt. Egyszer beült egy óbudai vacsorázóhelyre azzal, hogy bevág egy rántott csirkét, ám még idejében feleszmélt: nem futja rá a pénze. A rendelést, a baráti kompánia élénk derültsége közepette, így adta fel:

— Hozzon nekem egy fiatal csirkét, de nagyon fiatal legyen, a lehető legfiatalabb. Sőt, tudja mit? Hozzon három tojást, pohárban!

*

WEISZ RICHÁRD, a béke idők olimpiai birkózóbajnoka, egy este békésen nézelődött a Beketow-cirkusz jegypénztára körül. Egyszercsak ott termett mellette egy atyafi és alaposan belevágott a hátába. A birkózó felszisszent, s amikor megfordult, egy teljesen ismeretlen alakot látott maga előtt.

— Mi volt ez?!

— Bocsánat, azt hittem, hogy a régi katonakomám, a mándoki kovácssegéd tetszik lenni...

A birkózó dühösen nyelt egyet, az atyafi pedig beállt a jegyváltók sorába. Amikor megkapta a jegyét, valaki hátulról elkapta a karját és kezdte hátracsavarni. Az atyafi hátra nézett. Weisz Richárddal találta magát szemben, aki meglepett képet vágott és azzal mentegetőzött:

— Bocsánat, azt hittem, hogy a mándoki kovácssegéd vagyok.

*

HÜLTL HÜMÉR sebészprofesszortól megkérdezte egy tudálékos paciense, ha a vakbél annyira felesleges, miért teremti az embert vakbéllel a természet?

A professzor tanáros „komolysággal" válaszolt:

— Disztingváljunk, kérem. A vakbél csak a paciensnek felesleges.

*

CSOKONAI egyidőben szénior volt a debreceni kollégium konviktusában. A diákok egy nap panaszra mentek hozzá: a lencsefőzelék olyan sós, hogy nem lehet megenni. El is hozták a lencsét, hogy kóstolja meg. A szakácsnő a fiúk után sompolygott. Csokonai megkóstolta a főzeléket s elégülten jelentette ki:

— Mit akartok, olyan ez a lencse, hogy inkább kétszer annyit kellett volna főzni belőle...

A szakácsnő szeme felragyogott és kajánul így szólt a diákokhoz:

— Na, most hallhattátok a szénior urat!

Csokonai azonban még csak most fejezte be a mondatot:

— ...persze, ugyanennyi sóval.

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Rotschildhoz beállított egy szegény fiatalember.

— Uram, öntől függ az életem, a boldogságom. Halálosan szerelmes vagyok az ön lányába. Nem tudok nélküle élni. Ne kergessen a halálba, adja hozzám feleségül.

Rotschild elbámult.

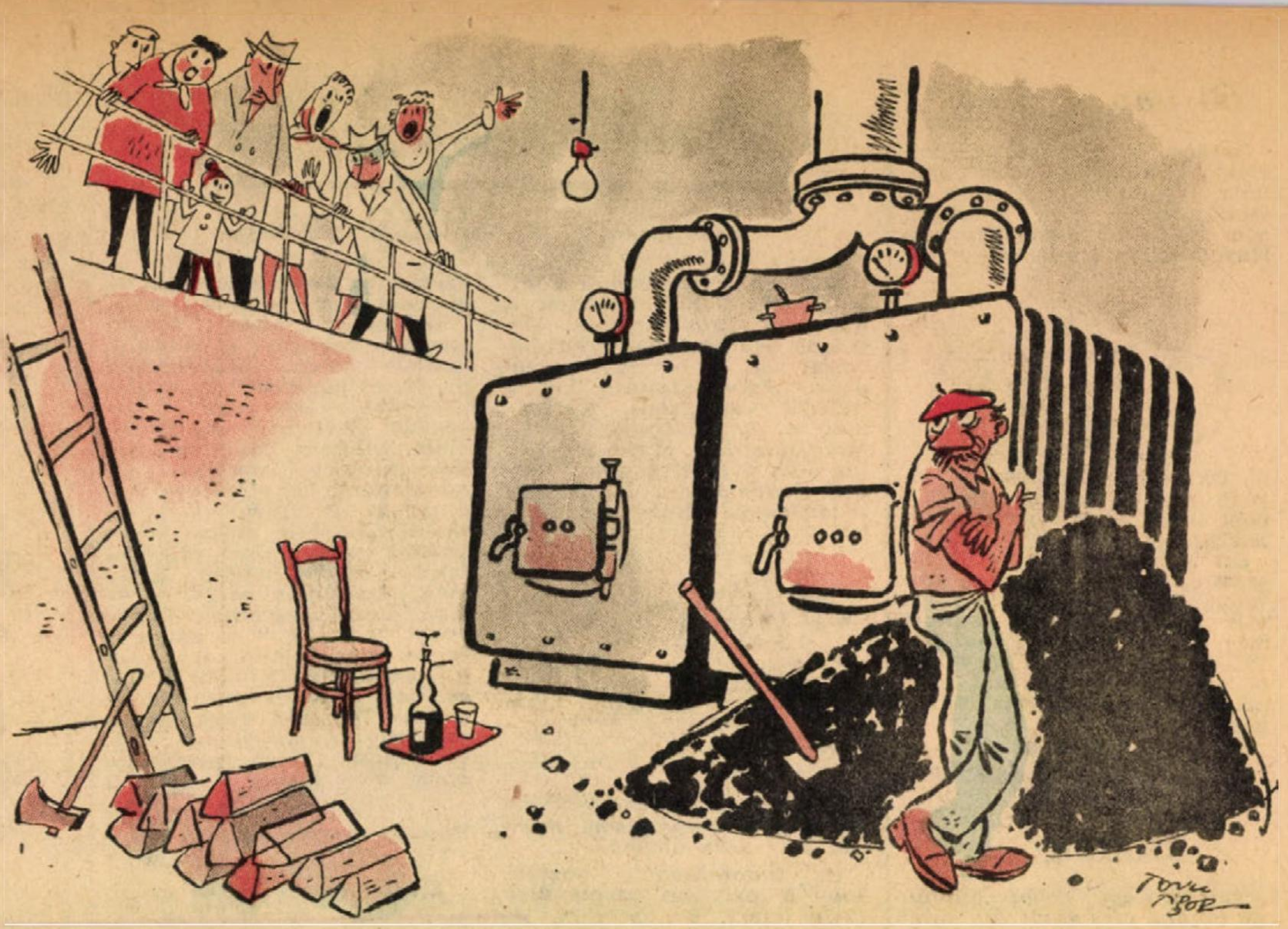
— De kérem, nekem nincs is lányom.

A fiatalember megvakarta a fejét:

— Bocsánatot kérek, nekem azt mondták, hogy van.

A császár

Toncz Tibor rajza

— Fűtsön édes Gábor bácsi, hiszen már rumot is kapott!
— Egyedül nem iszok. Küldjék le hozzám a szép Eperjesinét a harmadik emeletről!

Gondviselés

Rögtön arra gondoltam tavaly, amikor a Krafcsák úgy elbánt velem, hogy ezt az embert is megtapossa majd egyszer a fekete bika. Ő volt ugyanis akkor a vállalatnál a hajtű-részleg vezetője és tőle függött, hogy kit jelölnek ki kétéves eurázlai tanulmányútra a gömbölyített végű hajtűgyártás helyes technológiájának elsajátítására. Minden jogcímem megvolt rá, hogy én legyek az: egyik nagybátyám főosztályvezető volt a minisztériumban, ugyanabban a társaságban kanasztáztam szombat esténként, mint Krafcsák, ráadásul — akár hiszik, akár nem — sógorsági ágon hatodunokatestvérek voltunk.

Mindenki biztos is volt benne, hogy rám esik a választás — de általános csodálkozásra Lomnicot küldte ki, még ma sem tudom pontosan, miért. Egyesek szerint Lomnic tudott valamit felőle, mások azt suttogták, hogy Lomnic lánya, az a szép kis vörös, az győzte meg este, munkaidő után a hivatalban, hogy apja az igazi, mások azt mondták, hogy Lomnic egyszerűen csak ért a hajtűgyártáshoz. De hát az ember ne adjon az ilyen felelőtlen mendemondákra. Tény az, még ma sem tudom, miért ért ez a méltatlan mellőzés.

Lenyeltem. Tudtam, hogy ez az ember előbb-utóbb elnyeri büntetését. Mert a Végzet biztos kézzel dolgozik és az, aki embertársaival rosszat tesz, előbb-utóbb tetézetten visszakapja.

Na, most megtörtént. Ez a Krafcsák, aki egyébként egy igen tehetséges ember, nagyon ügyes kis találmányt nyújtott be. Azt mondják, öt évig dolgozott rajta. Egy kis örökmozgó gépecske, amely önműködő mozgással aranyat csinál a sárból (igaz, hogy csak tizenkét karátosat, de ez is jobb, mint a semmi), a vizet tetszés szerint tejjé, borrá, likőrré vagy flippé alakítja át, bármilyen gép munkáját úgy elvégzi, hogy feleslegessé tesz minden emberi beavatkozást.

No most, ezt a, ha nem is korszakalkotó, de kétségkívül praktikus kis találmányt könyörtelenül visszautasították a vállalatnál. Ugyeugye, hogy isten nem ver bottal? Ugye, hogy van Gondviselés?

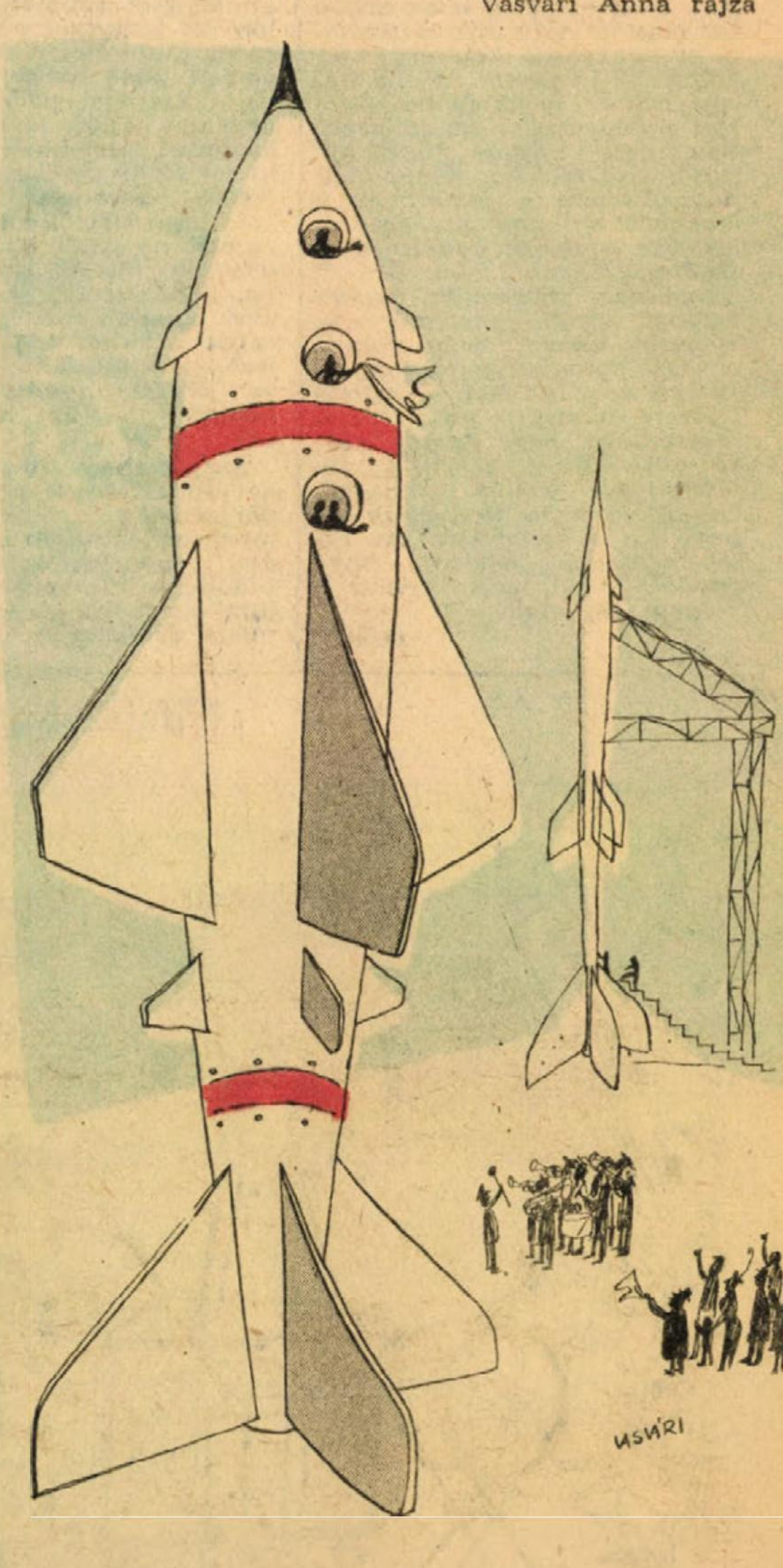
Hogy ki utasította vissza?

Én.

Kertész Magda

Kép az űrhajózás korából.

Vasvári Anna rajza

— Aztán ne felejtsetek el toalett-papírt és kamillateát hozni! . . .

EGY KIS SZÓRAKOZÁS

A „Daily Express" amerikai tudósítója ad hírt egy újszerű amerikai játékról, amely hasonlít a ruletthez.

Egy revolverrel és egy golyóval játsszák. A golyóval megtöltik a pisztolyt, s aztán a forgó tárat elforgatják, s nem lehet tudni, hol van a golyó. Akkor a játékos a fejéhez tartja és elsüti a pisztolyt. Ha üresen csattan a pisztoly, akkor vesztett. Ha éppen ott van a golyó, akkor hátramaradottjai felvehetik a nyereséget.

Állítólag izgalmasabb a bridzsnél, s kezdők is tudják játszani.

60 nap = 3 év?

Karácsony másnapján csecsemőtej helyett tejport kaptunk. Amikor elolvastam a csomagoláson levő szöveget, nem mertem héthónapos kislányomnak a porból tejet főz-

ni. Ok: a por szavatossági ideje 60 nap, de a csomagolás időpontjaként — 1955 január volt feltüntetve.

Ezt a tejport utalták ki részemre, vagyis a 60 napra szavatolt csecsemőtápszert közel három évi késéssel kaptam meg. Az Élelmiszercsomagoló Vállalat is tudhatná, hogy ami 60 napig jó, az 1060 nap után már nemigen alkalmas táplálkozásra.

H. K.-né

II., Bem rakpart 38/39.

Boldog...

Vettem egy doboz gyufát. Én inkább erre esküszöm, mint az öngyújtóra. Biztosabb. Otthon cikkírás közben elméláztam, de sehogy sem akart értelmes mondat a fejembe ötleni. Unalmamban, mint ahogy azt más komoly írók is teszik, a gyufásdobozt kezdtem pöckölgetni. Szemem megakadt egy csinos népviseletbe öltözött menyecskén. De ni csak! Valamiféle írás is feketéllik rajta. Azt mondja, hogy: Boldog. Törtem a fejem: ez a menyecske, vagy az boldog, aki ezt a doboz gyufát megvásárolja?

Ilyenkor újév táján szokás boldog újévet kívánni! De mégsem hiszem, hogy nekem címezte volna ezt a Gyufagyár! Hiszen nem is ismer. A rejtély izgatott és hosszas utánjárással megtudtam, hogy Boldog község népviseletét akarják a gyufásskatulya fedelén bemutatni. De akkor miért nem írják rá, hogy mi a szándékuk. Az ötlet szerzője „boldog", hogy egy-két szót megtakarított a boldogi kép alatt?

(kopré)

Le a bürokráciával!

Pályázat — akadályokkal

Múlt év júliusában a napilapok rövid hírt közöltek a Háziipari Szövetkezetek Országos Szövetségének őszi pályázatáról. A hír így végződött: „Felvilágosítást ad a HISZÖV vezetősége, Bp., V., Sütő u. 2." Szerettem volna felvilágosodni, ezért augusztus 5-én a fenti címnél levélben érdeklődtem a pályázat feltételeiről. Nem válaszoltak...

Szeptember 19-én vonatra ültem és személyesen mentem el a Sütő utcába.

Itt tudomásomra hozták, hogy a pályázat szeptember 10-én lejárt. De azért ne legyek elkeseredve — mondották —, mert a pályázatot november 1-ig meghosszabbították. Írásban is megkaptam a pályázat feltételeit és rögtön ott hagytam a pályázatra szánt munkáimat. A saját nevemen 2544 forint és Kovács Ilona szentesi pályázó-társam nevében 3600 forint értékű háziipari készítményt. (Buzsáki terítő, ír csipketerítő, kézifestésű selyemsál, nájlon-blúzok, könyvjelzők stb., stb.) Az átvétel nyugtáit Badacsonyiné írta alá. Mielőtt eljöttem volna, arra kértek, hogy hazaérve küldjek még néhány darabot azokból a festett levelező-lapokból, amelyeket féltve őrzött gyűjteményemből bemutattam. Ezt el is küldtem.

Szeptember 20-i keltezéssel tudatták velem, hogy a pályázatot november 1-iq meghosszabbítják és zsűrizés után a pályamunkákat visszaküldik, a díjnyertes darabok jutalmazásáról pedig egyidejűleg értesítenek. Ezek után vártam az ígért értesítést, de ez csak nem érkezett meg.

December 10-én sokalltam a várakozást és sürgetőlevelet írtam. Mellékeltem munkáim jegyzékét is. Megint csak nem válaszoltak... December 27-én már ajánlott levelet küldtem Bánhegyi osztályvezetőnek, amelyben elmondottam, hogy értékes holmijaimat szeretném végre viszontlátni. Mint ahogy náluk szokás, megint nem válaszoltak... Pedig rajtam kívül még igen sokan pályáztak és igen sokan szeretnék tudni, hogy: 1. mi volt a pályázat eredménye; 2. miért nem kapjuk vissza értékeinket; 3. miért nem becsülik bennünk az embert legalább csak annyira, hogy egy-két szóval válaszolnának? Talán nincsenek hozzá elég sokan?

Jernei Irén

Kunszentmárton, Bethlen u. 7.

Fess, de pirosra fest

Nem tudom, melyik textilüzem festette azt a piros kordbársony anyagot, amelyből gyermekruhák készülnek. Én január 2-án az Úttörő Áruházban vásároltam egy fess, kantáros nadrágot és a hozzávaló

halászblúzt. A kordbársony izzadtság és víz behatása nélkül rózsaszínű csíkokat festett a blúzra és a fehér gyapjúmackóra. Mellékelten küldök egy darabkát a kordbársonyból, amely, — mint látható — még a levélpapírt is megfestette.

Miért árulnak ilyen gyatrán festett anyagból készült gyerekruhát?

Trencz Gyula

XI., Bartók B. út 38.

Minden célzás nélkül...

A Ruházati Bolt dolgozói az alábbi újsághirdetésben kívánták boldog újévet kedves vevőiknek.

Több olvasónk érdeklődésére közöljük, hogy a „Fájdalom nélkül" kitétel nem az újévi kívánságokra vonatkozik: ez a címe a most bemutatott francia filmnek. Viszont ezt, az első látásra valóban nehéz észrevenni.

Betegekről van szó, közérdek!

A IX. kerület, Gyáli út 17. szám alatt van fővárosunk egyik szép gyógyintézete a IX. kerületi Tanács kórháza. Akik felgyógyulásuk után hazafelé akarnak indulni, csak az apostolok lovait használhatják, mert ezen a környéken nincs semmi közlekedési lehetőség. Így hát a felgyógyult, de még gyenge betegeknek csomagjaikkal együtt gyalogszerrel kell megtenniük a hosszú, körülbelül egykilométeres utat, míg villamost vagy autóbuszt találnak.

Volt itt taxiállomás, de már nincs. Sőt autóbusz is volt, de az egyetlen kocsiból álló ingajáratot is megszüntették.

Több ízben kérvényezte a kórház, hogy állítsák vissza ezt a járatot, de a kérést nem teljesítették. Pedig a környék lakói, az itt dolgozó orvosok, ápolónők, kórházi alkalmazottak és elsősorban a meggyógyított és operált betegek érdekében erre nagy szükség lenne.

P. M.

Újfajta lottó

Szür-Szabó József rajza

Én rendes ember vagyok, kérem,

de esküszöm, nem érdemes. Megbüntettek. Teljesen igazságtalanul. Tessék megengedni, hogy elmondjam büntetésem történetét.

Úgy kezdődött, hogy bementem a kocsi belsejébe. Mert, kérem, ha nekem azt mondja a kalauz, hogy tessék a kocsi belsejébe fáradni, én bemegyek. Ne tessék rámnézni ilyen furcsa szemekkel. Nem tehetek róla. Így születtem.

Tudom, azoknak van igazuk, akik a peronon, egymás hegyén-hátán állnak. Akik szőlőkaróként beövekelve, odamerevednek a kocsi feljárója és bejárója közé. Akik lepréselt hering módjára egymásba kunkorodva, mint a pozitív a negatívval, utaznak. Tudom, nekik van igazuk. Ők így szeretik egymást, így ölelik át egymást, így ismerik meg egymást. Mindezt én tudom. De én egy magányos, morózus ember vagyok. Én egyedül akarok maradni. Én bemegyek a kocsi belsejébe.

És itt szólt bele az életembe az ellenőr.

A kalauz figyelmeztetett, hogy tessék befáradni. Én a peronon zsúfolódók gonosz és értetlen tekintetétől kísérve, befáradtam. Leültem a nyolc üres hely egyikére. És amikor a kalauz még nem végzett a peronisták vad szenvedélyével, felszállt egy ellenőr. Elöl szállt fel. Neki és a többgyermekes családanyáknak szabad. Elsőnek hozzám fordult: — Szabad, kérem a menetjegyét! — Még nincs — mondtam és tövig elpirultam. — De kérek egy vonalat, és már nyújtottam is az előre elkészített, tenyérben forrósított forintomat.

Ő nem szólt. Csupán felhúzta a szemöldökét, olyan magasra, hogy az átkúszott a hivatalos sapkája alatt és valahol a tarkója körül megállt.

Hogyhogy nincs jegye? — kérdezte a vándor szemöldök.

Még nem volt itt a kalauz — pirultam vissza.

Lehetetlen — mondta ő. És végigszántotta szemét a túlzsúfolt peronon. — Most én önt kénytelen vagyok megbüntetni.

És megbüntetett.

Ő se hitte el, hogy van valaki, aki szeret és tud a kocsi belsejében utazni. Én felálltam, mikor fizettem, ő nyugtát állított ki, majd kezet fogott velem úgy, mintha egy nagybetegtől búcsúzna.

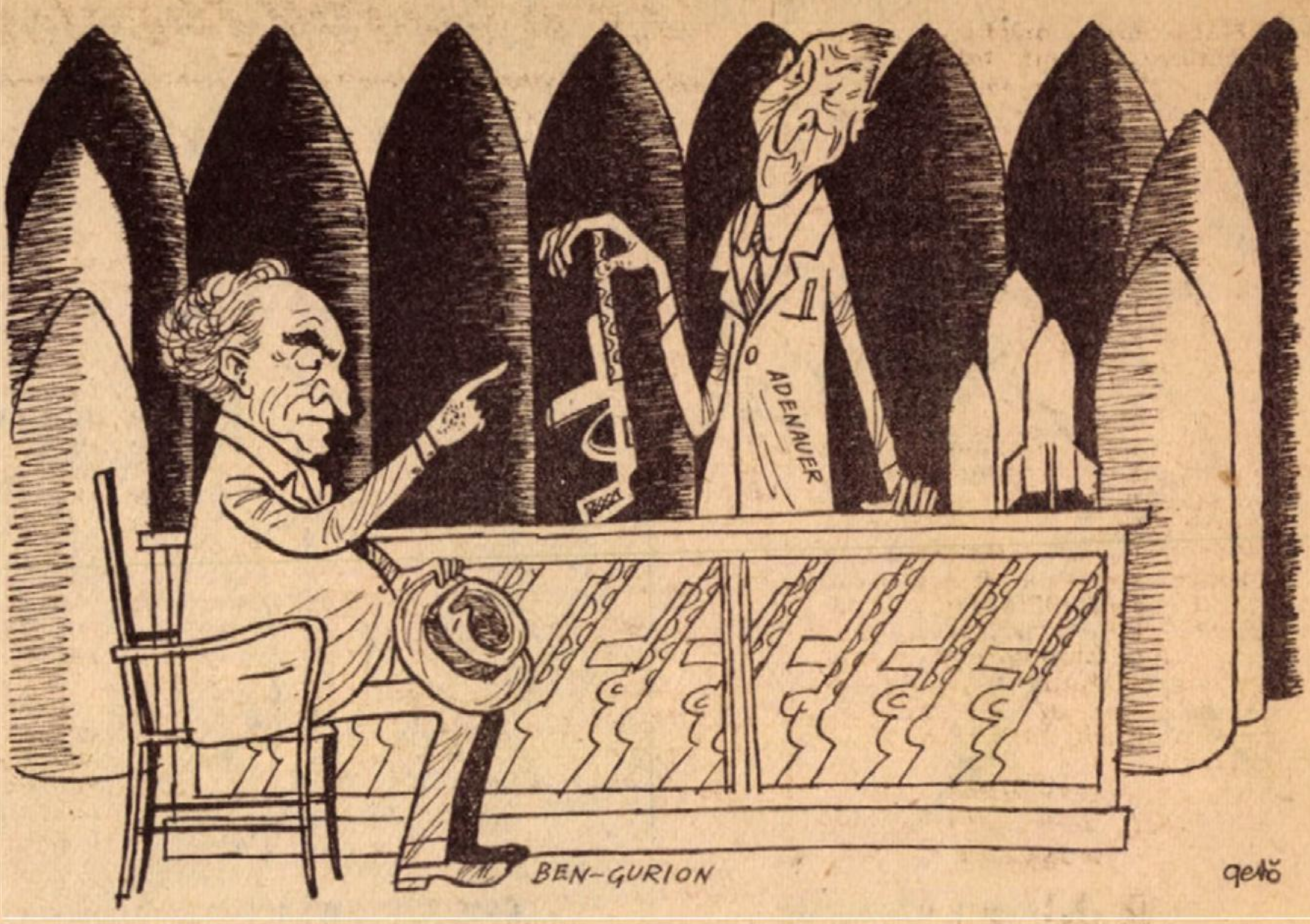
Én az esemény kapcsán két megállóval továbbmentem és eközben mindenki leszállt, akinek még nem volt jegye.

Tessék elhinni, nem szabad rendesnek lenni. Hacsak nem születési hiba.

Pásztor János

Izrael fegyvert vásárol Bonn-tól

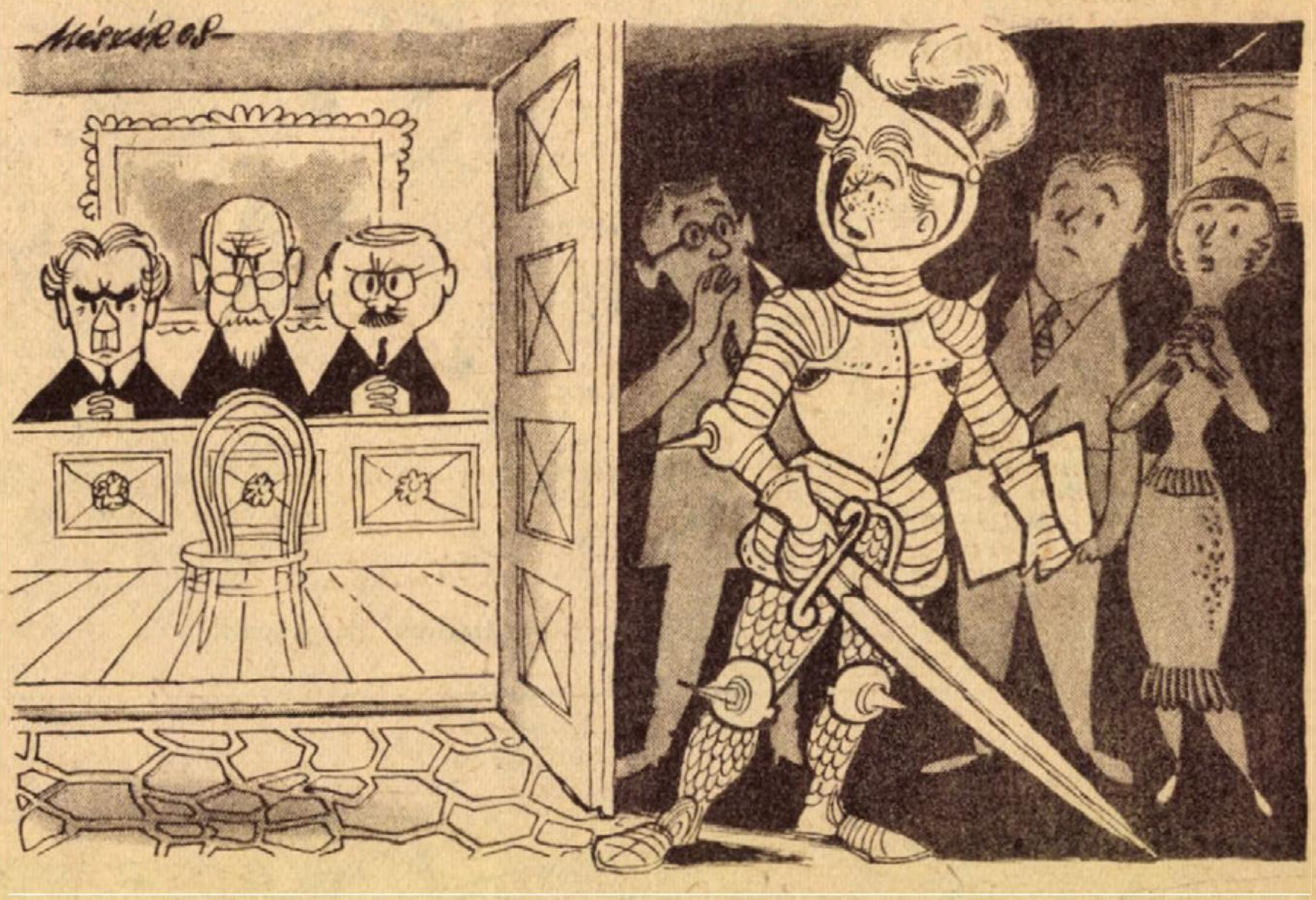
Gerő Sándor rajza

BEN GURION: Aztán megbízhatók ezek a fegyverek?
ADENAUER: Nyugodtan megveheti, többszörösen kipróbáltuk már Auschwitzban és Mauthausenben ...

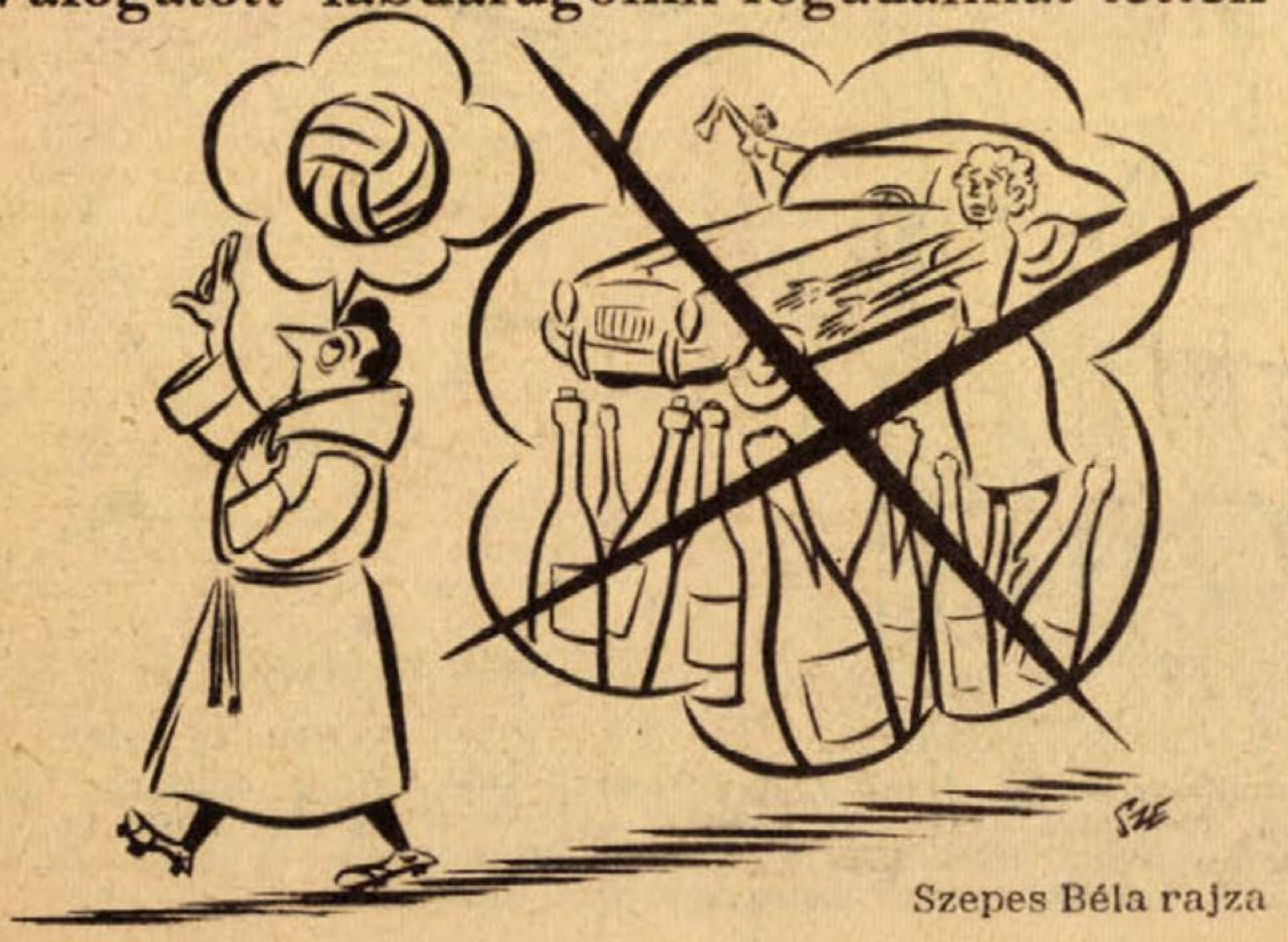
Egyetemi vizsgák idején

Mészáros András rajza

— Mindenképpen megvédem a diploma-tervemet ...

Válogatott labdarúgóink fogadalmat tettek

Szepes Béla rajza

Rekonstrukció

Réber László rajza

LUDAS MATYI BALETTISKOLÁJA

Sándor Károly rajza

(Több lap ismerteti a balett különböző figuráit. Mi sem akarunk lemaradni.)

Alapállás, avant d'igazgató

Corruption simple

Fourás populaire

Pas d'autobus, á la fék

Attendre de pincér

Figure rouge lámpa et rendőr

Figure grand-takaritache

Sor-állás, pour mozijegy

Mólé d'italbolt

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap. Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850, előfizetési díj negyedévre 12.— Ft. Kossuth Nyomda, Budapest, V., Honvéd utca 10. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.